

LANŽHOT

4 2009
ročník V.

zpravodaj městského úřadu

Cena: 10,- Kč

*Foto Světlana Mlýnková, leden 2009, rybník Kout,
foto na titulní straně Kyjovka – směr Doubravka*

Vánoční dárek

Miluše Linhová

*Sníh se sype na palouky,
sníh se sype do polí,
zima přišla nečekaně,
Vánoce jsou za dveřmi.
Malí, velcí už se těší,
co jim „Ježíšek“ nadělí,
ti, co celý rok hodní byli,
dárek by si zasloužili.
Avšak dárek největší je,
abychom se ve zdraví
u vánočního stolu
zase za rok – všichni shledali.
Zdraví a štěstí přát, ta věta –
to není jen holá fráze,
zdraví je nejcennější, co máme,
to když má člověk člověka rád,
tak do nového roku 2010,
bychom měli jeden druhému
z celého srdce, zdraví a štěstí přát...*

STOPY

Jožulka Uher

*Přes závěj řádky ptačích stop jak písmena;
kdo komu posílá tu pozdrav vánoční?
Na konci, křídel máchnutí... A bez jména
jdou slova stop do tajemnosti půlnoční.*

*Na cestě do vsi vítr už je zafoukal;
čí práh v ní překročila, závěj utají.
Výr z dále lesa jako strážce zahoukal
a v teple stáje ze snů koně řehtají...*

*To ptáci v hladu na sních prosby píší nám,
na dárek od nás, v křoví skrytí, čekají,
když koledníci pějící písně k výšinám,
do kterých hvězdy jako noty vetkají.*

**Stopami ptáků závěje hustě jako kresbami zdobené,
bývají často lehčí, než lidské srdce samotou vroubené...**

Máš srdce těžší než závěj, protože k prahu tvého domu žádné štědrovečerní stopy nevedou? A měly by proč, měly by odkud, měly by koho? Vždyť samota je často nekonečnější než sám vesmír, byt' by se z komínů všech domů kolem kouřilo až k jeho hvězdám. Jenom díky tmě, pohlíží člověk ke hvězdám a zvedá k nim hlavu; jenom vinou chybějících stop před prahem, pochopí člověk hloubku své samoty. A stačilo by možná, kdyby do ní napřáhla ruku koleda, když už ne láska sama. Že nás mívá, není, bohužel, vždycky jen její vinou... Poznání o Štědrém večeru bolí a nepřebolí.

„NE, PANÍ, VĚTŠÍHO UŽ TAM OPRAVDU NEMÁM ... JÁ JSEM
ŘEZNÍK, NE VELRYBÁŘ!“

„TO JE TAKOVÝ NÁŠ STARÝ ŠTĚDRODENNÍ ZVYK - RÁNO DÁM
PAŠÍKOVI FLAŠKU RUMU - A VEČER SE JDEME PODÍVAT NA
ZLITÉ PRASÁTKO!“

Vážení spoluobčané,

na konci roku rekapitulujeme, co jsme za ten uplynulý čas dokázali, nebo co se nám nezdařilo a co plánujeme na rok příští. V letošním roce jsme vybudovali novou komunikaci v ulici Olbrachtova, kde pokračuje výstavba rodinných domků. Urychleně jsme opravili chodník na Kostické ulici od muzea po lékárnu, protože letos měla začít rekonstrukce vozovky od kostela směrem na Kostice. Ta se nakonec z finančních důvodů neuskutečnila a byla odložena na příští rok. Nové parkoviště u staré školy určitě přispělo k lepší průjezdnosti a bezpečnosti v ulici Havlíčkova. Také nové parkoviště a parková úprava v ulicích I. a II. Příční přispěly k lepšímu vzhledu těchto ulic. U Jazérka byla vybudována nová komunikace a opravena dešťová kanalizace. Na tuto kanalizaci bude připojena dešťová kanalizace z Nové ulice, na kterou máme připraven projekt, ale realizace bude záležet na finanční situaci v příštím roce.

V současné době probíhá rekonstrukce sociálního zařízení a kotelny na základní škole. Obě tato zařízení byla již téměř v havarijním stavu, zejména kotelnu po těch více než dvaceti letech provozu, bylo nutno zrekonstruovat, protože byly obavy, že v topné sezoně může dojít k havárii. Od topného systému základní školy bude odpojena tělocvična a bude připojena na samostatný kotel. Tímto dojde k úspoře plynu, protože při využívání tělocvičny ve večerních hodinách, v sobotu a neděli se musel zapínat kotel, který ohříval zbytečně část topného systému, který neměl s tělocvičnou nic společného. Náklady na tuto rekonstrukci činí asi 6,7 mil. Kč, z toho 4.5 mil. Kč činí příslib dotace z ministerstva financí.

Sběrný dvůr je hotov, čekáme na kolaudaci. Protože smlouva o dílo i dotace je společná pro všech 10 sběrných dvorů, musíme počkat, až budou dokončeny všechny.

Příští rok nevypadá z pohledu financí moc optimisticky. Propad financí v letošním roce se bude pohybovat ve výši kolem 4 mil. Kč. Rozpočet na příští rok je tak na úrovni roku 2007. Máme připravenou celou řadu projektů, např. dešťovou kanalizaci v Nové ulici, rekonstrukci

vozovky a dešťové kanalizace v ulici Hrnčířská od parku po ulici U Stadionu, komunikaci v ulici Souhrady, Mlýnská II, rekonstrukci úřadu - bezbariérový vstup atd., ale na co budeme mít finance, nedokážu odhadnout. V každém případě akce č. 1, pokud dostaneme dotaci, bude zateplení mateřské školy a Masarykovy základní školy. Náklady činí asi 7,8 mil. Kč. Naše žádost byla státním fondem životního prostředí akceptována, čekáme na rozhodnutí o přidělení dotace.

Jak jste již byli informováni, hodlá Ministerstvo životního prostředí (MŽP) vyhlásit oblast Soutoku chráněnou krajinnou oblastí (CHKO). CHKO se nebude týkat jenom Soutoku a našeho katastru, ale celé oblasti od Mikulčic až po Lednici. Samozřejmě, že se nám, tím myslím starosty obcí, jejichž katastrů se to týká, podnikatele, zemědělce a vlastníky půdy, nelíbí, protože máme obavy z omezení pohybu osob v CHKO, přísnějších podmínek pro hospodaření a podnikání.

Ve květnu se uskutečnilo v Lanžhotě jednání starostů Regionu Podluží s náměstkem ministra ŽP RNDr. Pelcem, kde jsme projednávali náš návrh na zřízení národního parku místo CHKO. Zřízení národního parku ministerstvo odmítlo z důvodu nevhodnosti této oblasti pro národní park. Došlo k dohodě, že Ministerstvo životního prostředí připraví návrh vymezení CHKO, návrh plánu péče a návrh zónace území. Tyto podklady nám měly být doručeny do konce června tohoto roku k připomínkování.

To se z několika příčin ministerstvu nepodařilo stihnout, a tak svolalo další schůzku na 18. listopadu do Lanžhota. Jednání se zúčastnili pracovníci MŽP i s náměstkem RNDr. Pelcem, zástupci Agentury ochrany přírody a krajiny Brno (AOPK) a starostové, jejichž katastrů se vyhlášení CHKO týká. Prezентaci návrhu CHKO provedl vedoucí AOPK Brno. Byli jsme seznámeni s návrhem vymezení CHKO a návrhem zónace území. Po diskuzi nám byly předány podklady návrhu CHKO k prostudování a jako podklad pro zpracování připomínek, které máme předat MŽP do 31. ledna 2010. Další jednání se předpokládá v únoru příštího roku.

Již po třetí uspořádáme společnou oslavu konce roku. Letos Vás zvú v úterý 29. 12. 2009 v 16 hodin na zabíjačku do místního muzea. Bude se podávat ovar s křenem, ovarová polévka a na zahřátí svařené víno. Asi v 17.30 hod. bude na Náměstí odpálen ohňostroj, připravený firmou Cipytex.

Děkuji Vám všem, kteří jste nám v průběhu roku pomáhali.

Přeji všem spoluobčanům krásné prožití svátků vánočních, hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v novém roce.

František Hrnčíř, starosta města

MĚSTO LANŽHOT

VÝPIS USNESENÍ

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA LANŽHOT DNE 09. 09.2009

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

schvaluje:

- program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu:
pí Věru Hostinovou
Mgr. Antonína Hostinu
- rozpočtové opatření č. 3/2009
 - + 58 300 dotace Czech POINT
 - + 60 000 dotace úřadu práce na VPP
smlouva od 20. 7. - 30. 11. 2009
- + 109 700 příjmy z kulturních akcí
- + 1 683 000 příjmy z prodeje bytů
- + 1 911 000**

VÝDAJE:

- + 50 000 opravy v mateřské škole
– sociální zařízení
- + 109 700 náklady spojené
s pořádáním kulturních akcí
- + 100 000 náklady na energie a opravy
- + 60 000 mzdové náklady
na pracovníky na VPP
- + 58 300 správa – DHIM, opravy
– DHIM z dotace Czech POINT
- + 1 683 000 rezerva neinvestiční
– příjmy z prodeje bytů
- 300 000 inv. přísp. TJ Sokol
– kurty - akce nebude realizována
- + 150 000 pořízení pozemků
- + 1 911 000**

- prodej pozemku parc. č. KN 1724/336 o výměře 123 m² p. Břetislavu Osičkovi, Kostická 937, 691 51 Lanžhot za cenu 50 Kč/m²
- záměr prodeje části pozemku parc. č. PK 1724/106
- koupi části pozemku parc. č. PK 2442/1 o

výměře 117 m² od majitele Pavla Pyskatého, Mlýnská III. 1204/3, 691 51 Lanžhot, části pozemku parc. č. PK 2927 o výměře 196 m² majitele Marie Hakalové, MUDr. Kepáka 1062/36, 691 51 Lanžhot a Emilie Škápíkové, Kostická 1182/35, 691 51 Lanžhot, části pozemku parc. č. KN 2906/18 o výměře 256 m² od majitelů Jiřího a Marie Zonygových, Mlýnská I, 128/1, 691 51 Lanžhot a celého pozemku parc. č. PK 2972 o výměře 2194 m² od vlastníka Antonína Tučka, Konec 187/5, 691 53 Tvrdonice, za cenu 20 Kč/m²

- zakoupení ohňostroje
- vypracování projektové dokumentace na revitalizaci lesního porostu Kazůbek varianta A
- vstup do sdružení nájemníků bytových jednotek na ulici Krátká, Kostická, Stráže
- prodloužený termín prodeje bytů stávajícím nájemníkům do 31. 03. 2010
- Směrnici k zakázkám malého rozsahu

odkládá:

- prodej pozemků parc. č. st. -1847 a parc. č. 2619/215

zamítá:

- prodej části pozemku parc. č. st. -1159/3

pověřuje

- starostu a místostarostu k jednání s majiteli pozemků v lokalitě Pod Ploty a příjezdové komunikace od hlavní silnice o jejich odkoupení za cenu 70 Kč/m²

bere na vědomí

- kontrolu usnesení
- zprávu z jednání rady města

- zprávu finančního výboru
- zprávu o plnění rozpočtu za období 1-8/2009

VÝPIS USNESENÍ

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA LANŽHOT DNE 29. 10. 2009

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

schvaluje:

- program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu:
Ing. Zdenka Hrubá
Ludvík Svozil
- Zřizovací listinu MZŠ Lanžhot
- Zřizovací listinu MŠ Lanžhot
- Prohlášení Města Lanžhot o zavázání se

k dodržování podmínky v souvislosti se zhodnocením majetku – Rekonstrukce šaten a vybudování zavlaha - hřiště TJ Sokol

- Smlouvu o účasti na PROGRAMU 129 120

bere na vědomí

- kontrolu usnesení
- zprávu z jednání rady města
- zprávu finančního výboru – plnění rozpočtu 1-9/2009

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Hana Tučková

Narozené děti

Martin Procházka

– Markéta a Martin Procházkových, J. Nerudy

Adéla Kosová

– Marcela a Milan Kosových, Komenského

Vítězslav Krupica

– Pavlína Kovářová a František Krupica, Vinohrady

Matyáš Havel

– Jitka Tučková a Martin Havel, U Hřiště

Magdaléna Helešicová

– Alice a Petr Helešicových, MUDr. Kepáka

Leon Chauvin

– Markéta Polášková a Franck Christian Chauvin, Stráže

Sandra Kvasničková

– Stanislava a Tomáš Kvasničkových, Sokolská

Adam Jindřich Šálek

– Jitka a Jiří Šálkových, Sokolská

Adam Uher

– Gabriela a Pavel Uhrových, Kout III.

Zuzana Jahnová

– Žaneta Jahnová, Kout II.

Denisa Hrubá

– rodiče Lenka a Antonín Hrubých, Sokolská

Sňatky

Eva Švirgová, Lanžhot a Zdeněk Karas, Týnec

Petra Holobrádková a David Hrabica, Lanžhot

Gabriela Černá, Lanžhot

a Tomáš Lamoš, Brno

Ivana Hochmanová, Hulín

a Tomáš Bartoš, Lanžhot

Výročí sňatků

50 let manželství

Anna a Bohumil Klvaňovi, Bří Mrštíků

Zdenka a Dezider Kováčovi, U Stadionu

Výročí narození

100 let

Marie Štvrtecká, Sokolská

96 let

Marie Trubačová, Gagarinova

91 let

František Uher, Stráže

90 let

Božena Benešová, U Stadionu

Anna Prajková, B. Němcové

85 let

Věra Tučková, Gagarinova

Michal Tuček, Nová

Božena Tučková, Na Dílni

80 let

Marie Ondryšková, M. Šolochova

Růžena Tučková, Lesíčková

Marie Jarcová, Nádražní

Drahošlav Čekal, Sokolská

PHMr. Jan Stráník, Kostická

75 let

Jan Petrla, Na Peci

Terezie Bartošková, Pastvisko I.

Maria Kóňová, Kostická

Božena Černá, Pastvisko I.

Marie Fojtíková, K. Černého

Anna Čekalová, Kout III.

Marie Matúšková, Nová

Jarmila Tučková, Luční

Růžena Hrubá, Sokolská

70 let

Vojtěch Straka, Na Peci

Jaromír Maruška, F. Palackého

Zdenka Ciprysová, Zahradní

Michal Fečkanin, Gagarinova

Alois Janáč, Masarykova

Růžena Říhová, Na Dílni

Eva Hoferová, Havlíčkova

Libuše Čápková, Záhumní

65 let

Miroslav Ferstl, MUDr. Kepáka

Ludmila Černá, II. Příční

Jaroslav Trubač, Dolní

Anna Říhová, Hrnčířská

Ludmila Vladárová, Nová

Emílie Holobrádková, Nová

Pavel Gál, U Stadionu

Božena Pavelková, Gagarinova

60 let

Vlastimil Trubač, I. Olbrachta

Ludmila Mrázová, Vinohrady

Marie Ciprysová, Sokolská

František Horák, Hrnčířská

František Hrnčíř, Břeclavská

Květoslava Trubačová, J. Nerudy

Vítězslav Kosek, F. Palackého

Petr Mikulič, Mlýnská II.

Ludvík Tuček, Sokolská

Josef Černý, Gagarinova
Josef Sláma, Na Peci
Ludmila Samuelová, Krátká
Božena Šestáková, U Stadionu
Ludvík Uher, Komárnov

Václav Hanzl, Souhrady
Jiřina Radoňová, Zahradní
Stanislav Helešic, Zahradní
Vladimír Petrla, U Stadionu
František Tuček, Náměstí
Jiřina Klímková, Luční

Úmrtí

Antonín Uher	66 let	I. Olbrachta
Marie Bartošová	85 let	Dolní
Marie Netopilíková	86 let	Masarykova
Jan Hrnčář	68 let	Sokolská
Ludmila Trubačová	84 let	Pastvisko I.
Antonín Uher	56 let	Luční
Aleš Netopilík	33 let	Souhrady
Jan Třetina	87 let	Lesíčková

Příznaky času Jožka Tureček

*Kdepak jsou lásky našeho mládí
mnohé nám stárly před očima
Zrovna tak známi i kamarádi
Dost už jich na hřbitově dřímá*

*Povadla svěžest a vpadlé líce
nezdobí uhrančivé rysy
Pouze z fotek víme ponejvíce
jak hezcí bývali jsme kdysi*

*Dívky navíc hříšné měly znaky
hroty vzdutých ňader lákaly
Čas všelico pozměnil Nás taky
Čas rozum i oči zakalí*

Ohlédnutí kulturní komise za uplynulým rokem Jana Hrubá st.

Dovolte nám přiblížit několik koncertů a zábav pořádaných kulturní komisí města Lanžhot.

8. května jsme uspořádali koncert našeho rodáka, účastníka a vítěze soutěže X-Faktor Jiřího Zonygy, o kterém se již psalo v předchozích číslech zpravodaje. Dále pak velmi povedený Den matek 10. května a 22. května „Havajská noc“, pořádaná na Slováckém dvoře u Bartošů. Na ní se mimo jiné představila i taneční škola Mgr. Jany Fenčákové a proběhla módní přehlídka letní kolekce a šatů salonu Petra. Ani velká bouřka, která se uprostřed přehlídky strhla a malinko pozlobila kadeřnice, neodplavila zážitky. Květnový měsíc jsme za-

končili pěveckým vystoupením ženských sborů v sále restaurace Podlužan.

V červnu jsme pak pro vás uspořádali country večer, gala show Mgr. Jany Fenčákové, kde studenti její taneční školy předvedli plody svého snažení.

V prázdninových měsících se konaly klasické folklorní večery a to Lanžhot Metoděje Prajky a soutěž „O lanžhotský přegulňák“. Prázdniny jsme zakončili dalším tématickým večerem s názvem „Mafiánská noc“. Na tento večer k našemu překvapení, byli připraveni nejen organizátoři této akce, ale především vy, naši občané. Z fotografií, které jsme do tohoto čísla vybrali, můžete sami zhodnotit, jak se tento večer povedl. Tímto chceme velmi poděkovat lidem, kteří se podíleli na organizaci, ale také vám hostům, kteří jste se přišli pobavit a tím podpořili tuto skvělou myšlenku. Nezbyvá nám, než doufat, že jste si večer užili a setkáme se s vámi na příštím ročníku.

Takový byl a ještě chvíli bude rok 2009.

Doufáme, že rok následující bude stejně tak bohatý na zajímavé a netradiční myšlenky a skvělou zábavu, jakou byl ten letošní a kterou podpoříte svou účastí.

Doposud nás těšil zájem o námi pořádané akce a rádi bychom věřili, že tomu jinak bude i v příštím roce.

Přejeme Vám krásné Vánoce a úspěšný vstup do roku 2010.

Sobota 28. listopadu v Lanžhotě

Hana Tučková

Letos poprvé se v Lanžhotě uskutečnil Vánoční jarmark. Celé Náměstí bylo pokryto stánky s velmi pěkným dárkovým zbožím. Nakupující si mohli vybrat z velké nabídky vánočních perníčků, vánočního pečiva, adventních věnečků i věnců na ozdobu domů, vánočních svíců, keramiky, drobných výrobků z drátků, háčkových ozdob – anděličků, zvonečků apod.

Velké pozornosti neunikla nabídka výrobků z proutí, hraček, svíček dárkových, vánočních i jiných. Prodejců bylo více jak 40 a všichni nabízeli velmi pěkné a kvalitní zboží. Rovněž zájem občanů byl velký. Po celý den se pohybovala na Náměstí spousta lidí, kteří zároveň měli možnost teplého i studeného občerstvení ve formě uzenin, domácí zabijačky a teplých i studených nápojů, včetně svařeného vína na zahřátí.

V 10 hodin dopoledne se také otevřela výstava betlémů v sále Společenského domu. Patronaci nad výstavou měla Farní rada místní farnosti. Shromáždila betlémy z různých materiálů a různých velikostí. Dominantou byl velký perníkový betlém na ploše 6,5 x 2,8 m, který upekly žáci místní základní školy. Dále každá třída školy vytvořila svůj betlém. Každý byl z jiného materiálu a jiného tvaru. Mnoho domácností z obce vlastní svůj betlém ať už historický, nebo novodobý, ale každý zaujme

svou nápaditostí, tvarem i vzhledem. Občané své rodinné betlémy přinesli na tuto výstavu, která bude otevřena po celý týden, aby ji mohlo zhlédnout co nejvíce jak našich občanů, tak i občanů ze sousedních obcí. Dosavadní zájem návštěvníků byl velký, rovněž tak hodnocení je velmi kladné, což všechny povzbuzuje do další práce.

Od 15 hodin začala na Náměstí vyhrávat mladá dechová hudba Fialenka, pak začalo vystoupení dětí z mateřské školy a základní školy. Rovněž mužský a ženský sbor z Lanžhota se zapojil do této akce a přispěl ke krásné atmosféře celého dne. V předvečer 1. adventní neděle duchovní otec naší farnosti Mgr. František Putna rozsvítil strom na Náměstí a požehnal světlo, symbol adventu. Toto světlo si odnesli někteří zájemci domů, aby si s ním mohli rozsvítit své adventní věnce.

Celý den byl ukončen vystoupením cimbálové muziky Stanislava Gabriela. Koncert této muziky byl rozdělen do dvou fází. V první polovině se nám muzika představila svým repertoárem a druhá polovina byla zaměřena na

nadcházející adventní a vánoční dobu.

Při závěrečném poděkování místostarosta J. Bartoše zaznělo, že koncert cimbálové muziky byl třešničkou na dortu, čímž kladně zhodnotil i celý den jak z pohledu jeho, tak

určitě celé široké veřejnosti. Vystoupení bylo kladně hodnoceno, spokojeni byli návštěvníci i účinkující, kteří zde vystupovali poprvé.

Přejeme si, aby takových vydařených akcí bylo stále víc, aby snaha pořadajících byla vždy odměněna hojnou návštěvou a spokojeností občanů. Předem se na další společné akce těšíme.

Přichází – těším se a chci Ho očekávat?

P. František Putna

Je před námi adventní doba, čas přípravy na Vánoce, pro mnohé je to čas stresu, shonu, nervozity, protože nic nestíháme. Co je vlastně advent a co nám přináší? Advent, to je v podstatě čekání, na co čekáme? Na příchod Syna Božího, který bere na sebe lidskou podobu, chce být každému člověku nablízku. Je to úžasná událost, tak zásadní pro celé lidstvo, že se začíná počítat nový čas tohoto světa. Proč toto Bůh dělá? Aby sdílel s námi všechno, co sami nebo s druhými prožíváme.

Přichází k nám tak blízko, že si s ním můžeme tykat. Ta velkorysá Boží nabídka se usku-tečňuje tím, že Bůh se stává dítětem. On opustil nepřístupné dálky, už není pro nikoho nedosažitelný a nepochopitelný; snad jen pro ty, kteří se sami vyvyšují, že toto přátelství nepotřebují. Bůh je Emanuel! Bůh je s námi!

K tomu, abychom s tímto cílem prožili letošní advent, je možné se zastavit nad těmito deseti body:

1) Dnes se nebudu snažit vyřešit problém celého světa. –

Co všechno dnes na mě čeká! Před svými problémy nebudu utíkat a uhýbat, nebudu klesat na mysli, podívám se jim směle do očí. Předám sebe i své problémy Bohu. Uvědomím si, že se o mě dnes i denně stará. Odevzdám mu sebe do Jeho náruče.

2) Dnes nebudu nikoho kritizovat napravovat. –

Jsem zodpovědný především sám za sebe. Měl bych vidět na sobě všechno to dobré i zlé – znát dobře sám sebe. Vidět se tak, jak mě vidí Bůh. Jemu záleží na mě i na lidech v mém okolí.

3) Dnes si nebudu myslet, že jsem stvořen jen pro vlastní štěstí. –

Boží slovo v Bibli říká, že jsme Boží děti. Naše oči často pro Boha ztrácí cit a stáváme se slepými. Naše uši pro jeho slovo ohluchly, ztrácíme skutečný životní cíl a běžíme výhradně za cíli pouze lidskými, tedy vlastními. V uších už nám přestává znít Boží hlas, jsme pyšní na to, co chceme. Budu se snažit obrátit své srdce i mysl k Bohu, jen u něho může moje duše najít klid.

4) Dnes se budu alespoň deset minut věnovat dobré četbě. –

Dobrá četba je pro člověka a jeho duchovní život stejně důležitá jako strava pro tělo. Otevírám pravidelně Bibli? Vždyť v ní jsou ty nejlepší rady pro život!

5) Dnes chci poznávat plán, který má se mnou Bůh. –

Nemusím se štvát, honit, ani dlouho přemýšlet a váhat. Bůh zná všechny mé kroky i jejich rychlost, dobře zná mé možnosti. On je Pánem času! Ale On půjde se mnou v tom případě, když se já vydám po jeho cestách.

6) Dnes se přizpůsobím okolnostem, aniž bych chtěl okolnosti přizpůsobit svým přáním. –

Často si myslím, že lidé se vždy musí přizpůsobit mně, tím promeškám mnoho cenného pro svůj život. Tak mi může být darováno něco důležitého právě skrze lidi, kteří mi jsou málo sympatičtí.

7) Dnes chci konat dobro a nebudu o tom nikomu vypravovat. –

Jak mám žít, aby v mém okolí přibýlo více porozumění a soucitu? V Božím slově – Bibli je dokonalý návod, jak kolem šířit lásku, pokoj a dobro. Bůh chce působit dobro i skrze mne! Není v mých silách konat nemožné, mohu konat jen to, co je v mých lidských silách. Vše ostatní ponechám Bohu, vždyť je to On, který dobro dává i působí.

8) Dnes chci řešit problémy s Boží pomocí. –

V životě se vyskytne více starostí, problémů, které narůstají a mne zavalují. Proto si určím pořadí věcí, které je nutné vyřešit. Dnes se pokusím vykonat to, do čeho se mi vůbec nechce, co již dlouho odkládám (třeba i v duchovním životě). Vždy se můžu spolehnout ve své důvěře na Boha, protože stále stojí vedle mě a ukazuje mi cestu v každé životní situaci.

9) Dnes chci důvěřovat Bohu. –

Bůh o mně ví, i když okolnosti tomu často nenасvědčují, a stará se o mně tak, jako by nebylo na světě jiného člověka. Bůh si mě cení jako drahocenný šperk a miluje mě jako své milované dítě – milovaného syna a milovanou dceru.

10) Dnes nebudu mít strach. –

Nebudu mít strach z toho, co mě může potkat. Vždyť v Písmu se jasně říká: „Neboj se, jsem s Tebou, držím Tě za ruku.“ Naše nedůvěra těchto dní by se měla změnit v náladu adventní. Strach, obava, nejistota, by se měly přeměnit v očekávání toho krásného, co nám Bůh přislíbil a co nám dává ve svém Synu Ježíši Kristu – nyní v tomto přítomném čase.

Přehled svátečních bohoslužeb a dalších akcí v době vánoční

24.12. Čt	Vigilie Narození Páně – půlnoční mše sv.	22.00	31.12. Čt	Zakončení občanského roku	17.00
25.12. Pá	Slavnost Narození Páně	8.00		- poděkování a prosba	
		10.00		o Boží milost do nového roku	
	Svátostné požehnání	14.30		Uvítání Nového roku	23.30
26.12. So	Svátek sv. Štěpána	8.00	1.1. Pá	Slavnost Panny Marie, Matky Boží	8.00
		10.00			10.00
	Žehnání koní	13.30		Novoroční sv. požehnání	14.30
	Žehnání vína		3.1. Ne	Druhá neděle	
	ve Společenském domě	15.00		po Narození Páně	8.00
27.12. Ne	Svátek sv. Rodiny	8.00			10.00
	- obnova manželských slibů	10.00		Zpívání dětí u jeslí	14.30
28.12. Po	Svátek sv. Mláďátek	16.00	6.1. St	Slavnost Zjevení Páně, Tří králů	17.30
	- mše sv. za děti		10.11. Ne	Svátek Křtu Páně	8.00
					10.00

Končí doba vánoční

Duchovní vzdělávání Jaroslava Bartošová

Farníci, pojďte se duchovně vzdělávat. K tomu vám pomůže i naše městská knihovna. Dozvolte, abych vás seznámila s některými tituly, které si můžete v naší knihovně vypůjčit.

Pro ty náročnější jsou to bezesporu knihy **Tomáše Halíka**, od něhož máme většinu vydaných knih, např. *Co je bez chvění, není pevné*, *Dotkni se ran*, *Noc zpovědníka*, *Oslovit Zachea*, *Prolínání světů* (mohli jste vidět dokumentární seriál v televizi), *Vzdáleným na blízku*, *Vzýván i nevzýván*. Pokud vás někdy oslovil svými myšlenkami kardinál **Tomáš Špidlík**, mohly by vás zaujmout jeho knihy *Jak očistit své srdce*, *Prameny světla*, *Slyšet Boha v ranním*

vánku. Od katolického kněze z Malty, známého exorcisty a kazatele **Eliase Velly** si můžete přečíst knihy *Ježíš – lékař těla i duše*, *Duch svatý – pramen života*, *O satanovi*. Určitě jste někdy slyšeli jméno **Max Kašparů** (trvalý jáhen a psychiatr). Od něj vám můžeme nabídnout např. *Do výšin volím pád*, *Malý kompas víry*, *Zápisník potulného kazatele* a další. A na závěr doporučuji knihy papeže **Benedikta XVI.** – *Láska v pravdě* (encyklika o integrálním lidském rozvoji v lásce a pravdě), *365 dní s Benediktem XVI.* – výběr nejpůsobivějších textů z homilií, rozhovorů, promluv.

Adopce na dálku pokračuje Božena Benešová

Milí přispívající do projektu adopce na dálku.

V letošním roce se nám stala nepříjemná věc. Děvče, které jsme formou adopce na dálku

podporovali, ukončilo v roce 2008 studium na škole kvůli špatnému prospěchu. Učitelky a vychovatelky se jí snažily pomoci, aby mohla udělat opravné zkoušky, ale ani to se nepovedlo

a Barbra nemohla postoupit do dalšího ročníku. Proto se na ni projekt adopce na dálku přestal vztahovat. Naše peníze, zaslané na tento účel se ale nikam neztratily a i těch pár let, co Barbra

chodila do školy, jí bylo ku prospěchu. Naučila se číst a psát, pracovat v kolektivu a jednat s lidmi. Takže doufejme, že se ve svém budoucím životě neztratí.

Charita Praha nám nabídla podporu děvčete Allen, které je již 18 let, je ve čtvrté třídě jejich střední školy a sponzor, který ji dosud podporoval, musel z osobních důvodů tuto podporu ukončit. Takže jsem po dohodě s některými z vás tuto nabídku charity přijala, protože by bylo škoda, aby Allen musela přerušit vzdělávání proto, že by si ho nemohla zaplatit. Na letošní rok je její vzdělání již uhrazeno z peněz, které jsme poslali na účet charity začátkem letošního roku, takže další platba bude až příští rok.

Charita Praha nám o ní podala tyto informace: Allen je pokorné, dobře vychované děvče. Je přátelská, dobře vychází se svými vrstevníky i dospělými. Snaží se, aby dostávala ty nejlepší známky. Do školy chodí pěšky docela daleko, ale na vyučování je vždy včas. Ráda hraje košíkovou. Ráda by se stala učitelkou. Bydlí u dědy a babičky, kteří jsou již staří a jejichž příjem nedostačuje potřebám všech vnoučat. Jejich dům je ve špatném stavu. Políčko, na kterém se snaží pěstovat plodiny pro vlastní potřebu je velmi malé. Allen doma vykonává všechny domácí práce. Má čtyři sourozence.

Chlapec Vincent, kterého taktéž podporujeme na studiu, zatím studuje úspěšně, dokonce postoupil na lepší místo ve třídě, tak snad se mu bude dařit a studium úspěšně dokončí.

Pouť za Svatým otcem do Brna

Jaroslava Bartošová

Návštěva papeže Benedikta XVI. byla určitě velmi výjimečná pro všechny české katolíky a nejen pro ně. Popisovat zde, jak probíhala, je zbytečné, dost se o tom již napsalo. Na místě zde je napsat, jak to pocítovala naše farnost. Již v začátcích, když se začalo o návštěvě mluvit, bylo jasné, že účast našich farníků nebude nijak velká. Stěží se vypravil jeden autobus, doplněný poutníky ze sousedního Brodského a dalších obcí. Když píší o pouti, tak vůbec nepřeháním, pouť to opravdu byla a stála za to.

Když jsme za rozbřesku přijeli do Brna, viděli jsme již spousty zaparkovaných autobusů a spousty lidí, pochoduujících směrem k letišti. Po zaparkování jsme se přidali k davu a na místo jsme dorazili asi za hodinu. Mezi tím se sluníčko vyklubalo z peřin a zlehka začalo ohřívat promrzlé poutníky. Než jsme se „utábořili“ v našem sektoru, bylo téměř 8 hodin, a tak jsme se s chutí pustili do snídáně a při tom poslouchali program a zjišťovali jsme, ze které obrazovky bude nejlepší se dívat na tribunu.

soustředili na mši. Když mlčí 120 000 lidí, tak to je tedy zážitek. To není schopen pochopit ten, kdo tam nebyl. Ti, kdo se nezúčastnili, mohou opravdu litovat. Vždyť kdy se nám znovu podaří prožít mši svatou s papežem?

Když jsme odpoledne ve sluneční výhni pochodovaly se sestrou zpátky k autobusu a zdálo

Náš sektor sice nebyl mezi posledními, ale ani ne mezi prvními, takže jsme sice na tribunu viděli, ale pokud jsme neměli dalekohled (na ten jsme si mnozí vzpomněli až na místě, že ho také doma máme), tak jsme viděli pouze malé postavy. To ale vůbec nevadilo. Určitě nepíši jen za sebe, když řeknu, že celkový dojem byl velmi hluboký. Už když přistávalo letadlo, draly se mi slzy do očí. Ty pocity se ani nedají popsat. Když Svátý otec projížděl papamobilem, chtěli jsme alespoň zahlédnout stříšku. Tak se stalo, že jsem se i já chtěla lépe podívat, a proto jsem si stoupla na

svou rybářskou trojnožku. Jak to dopadlo, si určitě dokážete představit. Samozřejmě jsem se okamžitě ocitla na zemi a viděla jsem akorát tak travní porost. Ale dopadlo to dobře, a tak jsem už jen mávala a dívala se na velkou obrazovku, kde jsem mohla všechno vidět nejlépe. Nejhlubší dojem, a není to jen můj názor, byl ze mše svaté. Svátý otec si přál, aby se uprostřed mše neskandovalo a co nejvíce se všichni

se nám, že snad ty autobusy nemají konce a náš stále nikde, v duchu jsme obětovaly pouť na určitý úmysl a hned se nám šlo lépe a za chvíli už jsme náš autobus uviděly. Všude beru s sebou fotoaparát, i tentokrát jsem si myslela, kolik fotek udělám. Chyba lávky, oboje baterie

byly vybité, takže se mi podařilo udělat jen pár snímků na začátku. Ale stejně je lépe, když jsem se soustředila plně na mši, než kdybych vymýšlela, jak udělat nejlepší fotky. Takže to možná ani nebyla náhoda, ale záměr... Po poledni, kdy sluníčko pěkně připékalo, jsem si řekla – Pane Bože, mohlo by trochu zafoukat a vtom začal foukat větřík... Duch Svátý prostě vanul. Díky, Svátý otče!

Vyúčtování I. etapy veřejné sbírky, kterou zorganizovalo občanské sdružení Spolek pro Lanžhot

Marie Pfefferová, Božena Benešová

Obdrželi jsme první průběžné vyúčtování veřejné sbírky po kontrole, kterou provedl Krajský úřad Jihomoravského kraje v říjnu letošního roku. Toto vyúčtování bylo schváleno

dne 6. 11. 2009. Uvádíme zde výsledek kontroly a nejdůležitější fakta týkající se I. etapy opravy střechy kostela:

Stav peněžních prostředků k 14. 10. 2009

Z toho: sběrací listiny

bank. účet (příspěvky do sbírky)

příspěvek od obce

úroky

1 954 886,75 Kč

544 545,- Kč

203 100,- Kč

1 200 000,- Kč

7 241,75 Kč

Celkem vyúčtované faktury za opravu

1 894 465,- Kč

Ve sbírce na opravu věže kostela, která probíhala koncem října a v listopadu letošního roku bylo dosud vybráno 237 387,- Kč. Zatím byli osloveni občané Lanžhota a malí podnikatelé, do konce roku budeme ještě oslovovat větší organizace, firmy v Lanžhotě a okolí, jak tomu bylo i v loňském roce. Věříme, že se nám podaří nahromadit tolik financí, aby mohla být zahájena 2. etapa opravy v dubnu 2010. Celá

úprava je termínově rozložena do konce roku 2011. Postupně v návaznosti na finance by se opravovala věž a její zpřístupnění na vyhlídku. Oprava věže a ochozu bude podle projektu jako první část a vnitřní úpravy - schody, osvětlení atd. budou následovat. O tom, jak se daří finanční prostředky zajišťovat, vás budeme průběžně informovat.

Č. účtu sbírky: 221 811 595 / 0300

Půjde Mirek ve šlépějích svých prastrýců? Marie Petřlová

„Mám dvě ruce: jednu, abych stiskl dlaň u těch, s kterými kráčím, a druhou, abych zvedl ty, kteří padají.“ GUYAU

Prvním knězem v rodině se stal P. Pavel Bartoš, který se narodil 17. května 1911 v Lanžhotě. Vyrůstal se sestrou, starší bratr zemřel. Rád chodíval v kroji k muzikám. Když se jednoho dne strojl na výlet, řekl mamince, že už je to naposled, že se rozhodl pro kněžství. Tatínkovi, který říkal, že si myslel, že vystuduje a půjde na dráhu, odpověděl, že už si vyvolil dráhu jinou. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1935. Po vysvěcení působil kratší dobu v Lednici, Obřanech, Podivíně, Přisnoticích, v Oslavanech, Lukách nad Jihlavou aj. Nejvíce mu přirostlo k srdci

P. Pavel Bartoš

jeho poslední působiště Krhov, kde prožil se svými farníky celých 30 let. Byl velmi oblíbený. Zemřel 16. prosince 1973. Jeho přání bylo, aby byl pochován v milovaném Krhově v kněžském hrobě.

P. Zachariáš B. Tuček s maminkou

Druhým byl P. Zachariáš Bohuslav Tuček. Narodil se 14. prosince 1914 v Lanžhotě. Pocházel z osmi dětí, byl nejmladším z chlapců. Po studiích v roce 1932 vstoupil do noviciátu bratří kapucínů. V Holandsku vystudoval filozofii. Po vystudování teologie v Olomouci byl v roce 1939 vysvěcen na kněze. Po vysvěcení působil v Praze Loreť. Zasloužil se o záchranu mnohých kulturních památek a také o obnovu hradčanského kláštera. V roce 1934 – 1948 byl vizitátorem Třetího řádu sv. Františka v Praze.

Z kláštera sv. Josefa, kde krátce působil, byl zatčen. Byl vězněn pět a půl roku, aniž byl souzen. V době věznění v Králíkách svázal dřevo v lese, pracoval v kamenolomu a také ve Velkém Oseku ve sklárnách. Po propuštění pracoval 18 let v továrně na papír v Praze. Dostal od Pána Boha velké hudební nadání. Hrál krásně na varhany, je autorem kolem 50 církevních skladeb. Státní souhlas k vykonávání kněžského povolání mu byl znovu udělen až v důchodovém věku. V roce 1998 v 84 letech se vrátil do kláštera, kde se svými spo-

lubratry prožil poklidné tři roky života. Zemřel na den Všech svatých roku 2001. Je pochován v Břevnově v Praze.

I Mírek Prajka zaslechl Boží volání a vydal se na cestu ke kněžství. Je studentem 4. ročníku katolické teologie Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci. Rodiče byli jeho volbou překvapeni, uvědomovali si, kolik kněžské povolání žádá obětí a odříkání, ale respektovali jeho rozhodnutí. Dnes mají ze syna radost a jsou na něj hrdí. Mírek je velmi skromný, nemá rád popularitu, proto jsem mu vděčná, že mi dovolil napsat alespoň těchto pár řádků. Měsíc před návštěvou Svatého otce v Brně bylo vybráno 14 chlapců pro ministrování na pódiu. Týden před příjezdem byly rozděleny úkoly. Mírek byl vybrán jako berlista, během mše sv. držel Svatému otci berlu. Spolupracoval přímo s jeho ceremoniářem z Vatikánu a ještě před mší sv. byly zkoušky. Byl šťastný, že mohl být v takové blízkosti Svatého otce. Tento hluboký duchovní prožitek si uchová v srdci po celý život.

K blížícím se vánočním svátkům posílá farníkům toto přání: „Ať narozený Spasitel naplní Vaše domovy radostí, pokojem a ve Vašich srdcích rozžehne nehasnoucí plamen své lásky. Ať žehná Vám i Vaším blízkým nejen v době vánoční, ale i po celý nadcházející rok. Modlím se za Vás a také sám prosím o Vaše modlitby.“

I my se za Mirka modleme a přejme mu, ať ho na cestě ke kněžství provází Panna Maria svou ochranou a láska Boží ho přivede ke Kristu před oltář.

Vzpomínky nad farní kronikou

Jan Třetina

V tomto roce naše farnost dostala smuteční oznámení, že zemřel P. Josef Kotulan, který v naší farnosti působil od srpna 1948. Narodil se 16. 7. 1921 v Bedřichovicích (farnost Šlapanice u Brna).

Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1947 v Brně. Zemřel 21. 6. 2009 v nemocnici v Altotingu (Bavorsko). V Lanžhotě působil jen krátkou dobu, neboť 31. 1. 1950 uprchl před pronásledováním StB přes hranice do Rakouska. O této události se zmiňuje i Marie Petřlová ve svém článku v letním čísle zpravodaje. Za tuto krátkou dobu působení nebyl více znám.

Když u nás působil jako kaplan, soustředil kolem sebe skupinu chlapců – ministrantů, se kterými provozoval různé hry a zábavy. Vzpomínám si, jak jednou nesl s chlapci gumový člun, se kterým jezdili po zaplavovaných loukách. Všichni i včetně něho byli zamazáni od bláta. Bylo to na svátek sv. Josefa, kdy jsem byl náhodou na faře v době, kdy mu chlapci přišli gratulovat ke svátku. Kaplan dal do klobouku lístky, na kterých byly napsány názvy knížek. Chlapci si pak tyto lístky vytahovali a získali tak určitou knížku.

Pan farář Hübner mi jednou vyprávěl jeden zážitek. Bylo to asi v letech 1948 – 1949, kdy obdržel z konzistoře pastýřský list, který měl přečíst při mších svatých. Byl to list, ve kterém byl odsuzován nastupující komunistický režim. Od státních orgánů byl zákaz čtení tohoto listu. Farář Hübner i přes tento zákaz pastýřský list na ranní mši sv. přečetl, neboť pro něho platilo nařízení církevních představitelů. Když se chtěl po mši vrátit na faru, všiml si, že ho u fary očekávají muži, příslušníci StB. Proto na faru nešel a spolu s kaplanem Kotulanem zůstali v kostele

a na hrubé mši pastýřský list opět přečetl. Prohlásil, že kaplan byl ještě více aktivní než on. To byl také později asi jeden z důvodů, proč byl farář z naší farnosti odvolán.

P. Josef Kotulan působil od roku 1950 v salzburské diecézi, St. Johann in Pongau. V letech 1951–1958 byl misionářem v Brazílii, odkud se ze zdravotních důvodů vrátil do Rakouska. V letech 1963–2003 byl farářem ve Schwendtu, od roku 2003 odešel na kněžský odpočinek a žil v Garchingu v Německu, kde je také pochován.

Když jsem předával tento příspěvek J. Barošové, ptala se mne, zda nemám jeho fotografii. Tu jsem neměl. Přes internet našla spojení na šlapanickou farnost, kam napsala prosbu o více informací, případně fotografii. Odepsal jí přímo šlapanický farář, který byl velmi ochotný a zaslal brožuru Šlapaničtí misionáři, ve které je podrobný životopis. Je zde popsán jeho odchod za hranice, strastiplná cesta do Brazílie, kde onemocněl malárií, a proto se vrátil zpět do Rakouska, kde byl 40 let farářem ve Schwendtu. Mne zajímalo, proč odešel za hranice. Stalo se takto.

Začalo to předáním pastýřského listu, který převzal na motorce nedaleko Břeclavi. Přes všechno vyhrožování policií jej také sám i na kazatelně přečetl. Krátce na to byli kněží pozváni na národní výbor do Břeclavi a tam měli přísahat věrnost státu. On i farář Hübner tam nejeli. Při příští kněžské rekolekci přemluvili faráře ostatní duchovní, aby to podepsal. P. Kotulana přemluvil farář doma, aby neměl patálii. Na úřadě říkal, že nemůže všechno podepsat, jak to stojí. Předseda pravil: „Buď všechno, nebo nic.“ Na svoji odpověď, že tedy nemůže podepsat, předseda vysvětlil, že tedy bude nepřítelem národa číslo 1. S nepřítelem mohl spolupracovat, s vlastním národem ne. Tak mu odpověděl: „Když mě takhle provokujete, tak vám musím říct, že jsem byl za války v koncentračním táboře a poněvadž tento nynější režim je horší než nacistický, tak budu trpět znovu.“

Předseda běhal jako zběsilý po kanceláři a pak ho propustil.

Ještě tentýž den v noci (31. ledna 1950) sebral nejnmutnější věci a uprchnul po kolena ve sněhu přes dvě řeky do Rakouska. Bylo těžko se v Rakousku uchytil.

Pohřbu P. Josefa Kotulana se účastnila

i skupina věřících z České republiky. Na pohřbu byl přečten i dopis Mons. Vojtěcha Cikrleho. Čestnou stráž u rakve drželi dva muži s prapory. Farníci byli oblečeni v tyrolských krojích. Zúčastnilo se 12 kněží a jeden biskup. Ve farním časopise, který poslal pan farář s brožurou, je uveřejněno i celé kázání při pohřbu.

... S UCTIVOU NOVOU PROSBOU ...

Jož. Uher

Když vám napovím, že chystám přepis **dopisů**, ve kterých naleznete i takovou formulaci slov, jak je vidíte v titulku, nebudete dobře hádat, pomyslíte-li si, že půjde o dopisy, adresované císaři pánu do Vídně. V dějinách naší země tu byl přece někdo, komu patřila moc mnohem a mnohem větší. Napovím-li ještě, že dopisy nesou datum z let 1955–1956, rázem vám svítne, o kom je řeč: **funkcionáři komunistické strany na straně moci a na straně**

poddaných pan farář František KVASNIČKA z lanžhotské farnosti.

Dne 27. 8. 1955 posílá pan farář, uvádějící se pod svým podpisem jako **administrátor, Okresnímu národnímu výboru v Břeclavi, III. referátu**, dopis tohoto znění:

Farní úřad v Lanžhotě dovoluje si uctivě sdělit následující: 15. srpna t. r. jsem zaslal ONV v Břeclavi, III. ref., toto sdělení: „**Farní úřad v Lanžhotě sděluje uctivě, že v neděli 4. 9. t. r. se koná obvyklý průvod ke dni sv. Rozálie k její kapli v Lanžhotě v Koutě. Průvod vychází z kostela ve 14 hod., jde ulicí Starou břeclavskou, Lesíčkovou do Kouta a vrací se zpět Starou břeclavskou asi ve 14.15 hod. do kostela.**

Současně sděluji, že v pondělí na lanžhotské hody, tj. 19. září se koná tradiční průvod z kostela na hřbitov. Průvod vychází asi v 8.45 a v době asi 15 – 20 min. přejde

Kostickou ulicí na hřbitov, kde je pobožnost, po níž se účastníci průvodu vracejí domů jednotlivě. Průvodu se zúčastňují farníci, kteří nejsou toho dne v zaměstnání. Směr a rozsah i hodina těchto hlášených průvodů je jako vloni.“

Do dnešního dne 27. 8. jsem nedostal žádné vyrozumění ONV a mám vážné obavy, že ONV zmíněné hlášení farního úřadu vůbec neobdržel. Od shora uvedeného hlášení průvodů na 4. a 19. září t. r. mám po ruce opis i potvrzení pošty s razítkem, kdy bylo hlášení ONV odeslané pod číslem 73/55. Farní úřad v Lanžhotě tedy své hlášení opakuje s uctivou novou prosbou, aby průvod byl vzat na vědomí a to i na den 4. 9. t. r., třebaže už lhůta k podání oznámení je značně kratší, ježto podepsaný nikterak nezavinil, jestliže první hlášení na ONV v Břeclavi skutečně nedošlo. Opis prvního hlášení i potvrzení pošty o datu odeslání se k tomuto hlášení nepřikládá a ponechává se na farním úřadě k libovolnému nahlédnutí. Tolik dopis, urgentní, pana faráře Kvasničky. A jaká byla odpověď mocných z ONV v Břeclavi, vnitř. – 1171/55? Čtují:

K Vašemu přípisu č. j. 77/55 ze dne 27. 8. 1955 sdělujeme, že nebereme na vědomí konání průvodu v neděli dne 4. září 1955 ke kapli sv. Rozálie. Konání průvodu dne 19. září 1955 na lanžhotské hody se bere na vědomí. K Vašemu přípisu ještě oznamujeme, že Váš první přípis nám intimovaný den 15. srpna 1955 nedošel, jak bylo zjištěno v podacím protokolu. Za vedoucího odboru pro vnitř. věci – (podpis nečitelný). Hle, jak fikaně

formulovaný **zákaz průvodu ke kapli sv. Rozálie!** Prostě: **Nebereme na vědomí! A basta!**

Pan farář Kvasnička, jako stovky dalších kněží, to neměl věru lehké a musel se obrnit trpělivostí i jistou zatvzeleností. Dne 12. dubna 1956 posílá ONV, církevnímu oddělení,

v Břeclavi **TOTO HLÁŠENÍ** o konání průvodů na Křížové dny. Cituji:

Rímskokatolický farní úřad v Lanžhotě – dle přípisu rady ONV vnitř. – 1956–459 z 11. 4. t. r. – hlásí tímto podruhé konání prosebných průvodů do polí na Křížové dny 7. – 9. května t. r. Průvody vyjdou vždy z kostela před půl sedmou hod. ráno a pobožnost se ukončí před osmou hodinou zase v kostele.

První den se jde ulicí Starou břeclavskou do polí, zpět ke kapli u kovárny a ulicí

Čs. armády do kostela. Druhý den se jde ulicí Novou do polí a zpět k nádraží a ulicí

Čs. armády kolem nádraží zase zpět do kostela. Třetí den se jde ulicí k nádraží (rovněž Čs. armády) do polí za nádražím, směrem ke Kosticím a zpět Kostickou ulicí do kostela.

Průvody do polí se konají vždy jiným směrem ve všech farnostech. Lanžhot pak žádá jiné výchozí cesty a ulice nemá, kromě

shora zmíněných, po nichž hlášené průvody do polí chodívají od nepaměti. Konec citace. Tentokrát se pan farář uvádí jako správce farního úřadu. A jak se k jeho HLÁŠENÍ vyjádřila vrchnost z ONV Břeclav? Cituji:

Vaše oznámení o konání průvodu na Křížové dny jsem vzal na vědomí. Průvody organizujte tak, aby nebylo použito hlavní silnice Břeclav – Bratislava, která je pro vysokou frekvenci k podobným slavnostním akcím nevhodná, poněvadž průvodem je ohrožována bezpečnost provozu z jedné strany, tak zdraví a životy věřících z druhé strany. I když průvody jsou organizovány různými směry, lze tyto uskutečnit, aniž by muselo být použito silnice I. třídy. Podepsán vedoucí odboru pro vnitřní věci Filka v. r.

Radu MNV Lanžhot soudruh Filka informuje takto, cituji:

Na vědomí se žádostí o sledování, zda zákaz použití silnice první třídy Břeclav-Bratislava byl dodržen.

Nevím, nepamatuji si, jak to tenkrát pan farář vyšpekuloval, aby se průvody hlavní silnicí vyhnuly. Jedině že by jejich účastníkům „přimontoval“ na záda andělská křídla. A pozor, podvádět nemohl, rada MNV v Lanžhotě

P. František Kvasnička, kostelník Jan Straka, 1954

jistě vyslala své špehy! Takže průvody byly povoleny, ovšem pod podmínkou, které mohl pan farář jen těžko vyhovět, ba vůbec nemohl. Poukazovat v roce 1956 na vysokou frekvenci automobilového provozu na silnici Břeclav – Bratislava byl už i tenkrát spíše černý humor, než skutečnost a starost o zdraví, a dokonce životy věřících ze strany těch, kteří těm, kteří chodili do kostela, nemohli přijít na jméno, byla cynická přetvářka a lež. Moc diktatury se neštítala v boji proti náboženství a církvi žádných prostředků...

Vraťme se ještě dopředu k jeho žádosti o povolení pondělního hodového průvodu na hřbitov. Pan farář v ní záměrně zdůrazňuje, že citují: **Průvodu se zúčastní farníci, kteří nejsou toho dne v zaměstnání.** To aby si strana a vláda na ONV v Břeclavi nemyslela, že průvod odláká z pracovišť dělníky a zemědělce, bojující za splnění kdo ví jakého tenkrát plánu!

To jsme byly na začátku roku 1956. Co bylo dál v průběhu toho roku? Dne 17. srpna 1956 odesílá pan farář Kvasnička z lanžhotské fary **církevnímu oddělení na Okresním národním výboru v Břeclavi hlášení** tohoto znění, citují:

Římskokatolický farní úřad v Lanžhotě sděluje, že v neděli 9. září t. r. se koná obvyklý průvod ke kapli v Lanžhotě – v Koutě. Průvod vyjde z kostela ve 2 hod., jde ulicí Starou břeclavskou a Novou ke kapli. Tam se koná pobožnost a průvod se stejnou cestou vrací zpět do kostela ke třetí hodině. V kostele je sv. požehnání. V pondělí po hodech v Lanžhotě se koná průvod na hřbitov, každoročně před devátou hodinou, ulicí Kostickou. Na hřbitově je pak pobožnost. Průvodu se zúčastňují jen ti, kteří toho dne nepracují. Oba hlášené průvody se budou konat cestou a v rozsahu loňského roku.

Odpověď z ONV Břeclav, odbor pro vnitřní věci? Citují: **Vaše oznámení o konání průvodu dne 9. září 1956 a v pondělí na hřbitov беру na vědomí.** Konec citace. No vida, konečně stručně a bez podmínek a problémů. Jenže nemělo tomu být napořád...

Ale o tom by byla už jiná, dlouhá kapitola.

(Originály dopisů uloženy v archivu v Mikulově pod hlavičkou Církevní oslavy, poutě, průvody, tisk, 1953–1959).

Křesťanská organizace OREL v Lanžhotě

Hana Tučková

V letošním roce mnohá média připomínala 100 let od vzniku křesťanské organizace OREL. I když se nám nepodařilo zjistit přesný rok vzniku Orla v Lanžhotě, uvádíme zjištěné informace.

V roce 1949 sepsala rodina Morávková a Holobrádková Pamětní knihu Jednoty ČSL Orla Lanžhot. V této knize není uvedena doba, kdy byla tato organizace založena, začíná až rokem 1945, kdy se po válce znovu začaly formovat různé organizace, mezi nimi také tato křesťanská organizace. Uvedení pamětníci tehdy zapsali činnost ORLA tak, jak si ji pamatovali a prožili. Z této pamětní knihy jsem čerpala materiál pro tento článek.

Pamětní kniha začíná rokem 1945, kdy po válce byl Lanžhot v žalostném stavu, mnoho domů vyhořelých a válkou zničených, mnoho

občanů ztratilo své blízké. Lidé neměli kam hlavu složit. Pouze silná víra dává ožít orelské myšlenky. Tehdy staří pracovníci Orla burcuji u zbylých členů jejich příslušnost k Orlu, uvědomují vyrostlou mládež o jeho úkolech a cílech a získávají tak její sympatie. Majetek jednoty je ubohý. Hotovost žádná, současný Společenský dům, který sloužil jako orlovna, zůstal, ale ve velmi špatném stavu. Rovněž z nářadí zůstaly jen bídné zbytky. Zachoval se pouze krásný, těžký, vyšíváný orelský prapor zásluhou Martina Mikuliče, který jej po dobu okupace a fronty uchovával.

Aktivní činnosti Františka Morávka, který jezdil (na kole nebo chodil pěšky) po okolních obcích a budil k orelskému životu, se mu pomalu dařilo získávat lidi pro tolik potřebou aktivitu. Na den 14. června 1945 byla v Lanžhotě

svolána členská schůze, na níž byli pozváni všichni dřívější členové a ti, o nichž se předpokládalo, že se stanou platným přírůstkem obnovené jednoty. V sále zničeného Katolického domu se jich sešlo 50. Jednání bylo zahájeno modlitbou za šťastnější zítřek, za lepší životní podmínky, za rozšíření orelské myšlenky a za Boží požehnání. Přítomní byli vybidnuti k boji za orelskou myšlenku. Byl zvolen prozatímní výbor v čele se starostou Martinem Mikuličem, dále cvičitelský sbor s náčelníkem Vladimírem

Do další činnosti se již zavádí pravidelnost. Pravidelně se cvičí, získávají se další členové. Začíná se pomýšlet o divadelním představení pro děti. Mezi obyvatelstvem bylo zvláště silné volání po Kašpárkovi a strejdovi Šmidrovi. Již 18. 11. 1945 se hrálo první představení o tom, „Jak Kašpárek se Šmidrou chytily čerta“. Byly dány dohromady nějaké rekvizity, kostýmy, dokoupily se potřeby na malování a hrálo se. V roli Šmidry vystoupil s úspěchem František Švirga, který si tuto roli podržel již trvale. Dal-

Cvičení žen 1946

Dáňou a náčelnicí Anastázií Vlašicovou. Domů se všichni rozcházeli upevnění v orelském nadšení. Nastala drobná práce, která nebyla navenek vidět. Na cvičení ještě nebylo pomýšlení, neboť prvotním úkolem byla obnova Katolického domu. Přesto se ale vždy našla chvíle i pro cvičení, ať už v neděli odpoledne, nebo ostatní dny navečer. Protože nebylo dostatek peněz na opravu a obnovu Katolického domu a jeho zařízení, začalo se uvažovat o kulturní činnosti, která by zajišťovala finanční prostředky. Již v létě se začalo nacvičovat. První to byl vzpomínkový večer k úmrtí T. G. Masaryka (14. září). Program sestavil a upravil pan Morávek. V drobných scénkách, recitacích, písniích a referátech byl nastíněn celý život velkého prezidenta od narození až k pohřbu.

šim divadelním představením bylo „Jedenácté přikázání“. Stále více se rozvíjela činnost kulturní i tělovýchovná. Byl nalezen ping-pongový stůl a bradla, které členové plně využívali. Uspořádal se dokonce i turnaj v ping-pongu. Tělocvičný sál byl stále plný. Koncem roku 1945 se zvolilo řádné předsednictvo jednoty, kdy starostou se stal opět Martin Mikulič. Dle stavu matrik ke dni 31. 12. 1945 bylo v jednotě Orla v Lanžhotě registrováno:

70 mužů, z toho 23 necvičících, 23 žen, z toho 3 necvičící, 14 dorostenců, 12 dorostenek, 18 žáků, 44 žaček. Bylo však mnoho příznivců, kteří navštěvovali cvičení, účinkovali na kulturních vystoupeních, ale členy nebyli.

Práce jednoty dále spočívala hlavně v kulturní a tělovýchovné činnosti. Stále se nacvi-

čovala divadelní představení pro děti i dospělé. Příjem z těchto představení představoval největší část příjmu spolku Orla. Za tyto peníze se nakoupilo tělocvičné zařízení, které bylo denně využíváno jak mladými, tak staršími členy

domů přivázeli nezapomenutelné zážitky a také navazovali nová přátelství.

Život v jednotě i v obci běžel dál. Politická situace ve státě se přirostřovala. V únoru r. 1948 se chopila moci komunistická strana a všichni

a příznivci. Pod vedením náčelníka p. Dáně byl do cvičení zaveden řád a kázeň.

Z nacvičených divadelních představení to byla např. Myslivecká latina, Čarovný mlýn, Othello, Maur benátský, Kašpárek, Dlouhý, Široký a Bystrozraký, Obr a Paleček, V moci čaroděje, Honza pán. Velký úspěch jak mezi dětmi, tak i mezi dospělými měly nacvičené divadelní hry o Šmidrovi.

Pravidelně na Nový rok se pořádaly Modrobílé reduty – byly to plesy pořádané spolkem Orel hojně navštěvované jak členy, tak příznivci a ostatními občany. Krásně vyzdobený sál, celková slavnostní atmosféra a zábava vytrhla návštěvníky z běžných starostí a problémů.

Ve sportovní činnosti se pokračovalo v nacvičování na tělocvičné besídky. Tělocvičných vystoupení se pak členové z Lanžhota zúčastňovali v okolních obcích a zajíždělo se až do Moravského Žižkova, Prušánek, Hlohovce, Poštorné apod. Zúčastnění si vždy

očekávali, co se stane. 1. března 1948 bylo vyhlášeno sloučení všech tělovýchovných spolků v „Sokol“. Prakticky se to projevilo tak, že činnost Jednoty ČSL Orla v Lanžhotě byla zastavena, majetek byl zabaven a místnosti zapečetěny. Spolkové knihy převzaly bezpečnostní orgány, hospodářský majetek byl převeden na Sokol. Tímto v roce 1948 skončila činnost jednoty Orla v Lanžhotě.

Sametovou revolucí v roce 1989 došlo ke změně politického systému v naší republice. Znovu se obnovovala činnost spolků. Také poslední členové lanžhotského Orla se začali zajímat o svůj opuštěný majetek. Průběh chci upřesnit s dosud žijícím pamětníkem a aktivním členem Janem Hostinou. Pokračování bude uvedeno v dalším čísle zpravodaje.

Vinaři opět v Rakousku

Jaroslav Třetina

Základní organizace Českého zahrádkářského svazu v Lanžhotě pořádala ve dnech 28. a 29. srpna pro vinaře a další zájemce exkurzi se zaměřením na vinařství v rakouských oblastech, zejména Burgenlandu a Štýrska.

Po cestě do těchto oblastí bylo první zastavení ve Vídni – Jedlersdorfu, kde byla prohlídka a degustace ve vinařství Wiengut Christ. Vinařství je moderně vybavený komplex na zpracování vína s prodejem ve vlastním restauračním a ubytovacím zařízení v této okrajové části města. Zajímavé je zde řešena prohlídková trasa pro návštěvníky. Vinařství využívá zejména klientelu z města Vídně, většinu své produkce uplatní v tomto zařízení. Snad proto jsou ceny vín proti ostatním navštíveným firmám o něco vyšší.

Po průjezdu Vídní vedla cesta do městečka

Ochutnávka u paní Moniky

Druhý den po snídani jsme zavítali do městečka Klöch do vinařství Rudolf Palz. Oblast je vyhlášena pěstováním odrůdy Tramín, ale nám chutnaly i u nás pěstované Ryzlinky či Rulandské bílé.

Historickou zajímavostí města je strážní věž, na kterou mnozí z nás vystoupali. Ve městě jsme pak navštívili místní vinotéku, kde nás obsloužila místní vinařská princezna.

Poslední návštěva byla v městečku Gamlitz ve vinařství rodiny Grasmuck. V přátelské atmosféře jsme ani neregistrovali ubíhající čas. Před dlouhou cestou domů jsme se rozloučili jejich specialitou – sektem Isabella.

Po poslední zastávce na večeri před Vídní jsme se před půlnocí vrátili spokojeně domů.

Také letos vyslovili účastníci poděkování našim průvodcům, manželům Pazderkovým.

Prohlídka vinohradů

Deutschkreutz, kde jsme byli očekáváni ve vinařství rodiny Strehn, pár kilometrů od maďarských hranic a města Šoproně. Oblast je významná zejména pěstováním modrých odrůd, což bylo zřejmé i v nabídce při degustaci. Vinařství obhospodařuje 45 ha vinic a motorem provozu je paní Monika Strehn.

Z Deutschkreutzu jsme nabrali kurz ke slovinským hranicím. Průjezdu Grazem jsme využili ke krátké prohlídce města s výjezdem na místní hrad, odkud je krásný panoramatický výhled na město a okolí. Na ubytování jsme dorazili do Gosdorfu, kde jsme strávili noc v nádherném přírodním areálu Gasthof Röck u jezera Rösssee.

Výhlídka v Grazu

Včelaři od minulosti do dneška

Pavel Bartoš

Včelaření v naší obci má dlouholetou tradici. Z úředních záznamů se dovídáme, že roku 1790 včelařilo v Lanžhotě 18 poddaných se 275 včelstvy.

Na lanžhotském panství bylo umístěno dokonce až 787 včelstev.

V roce 1930 byl založen místní včelařský spolek, jehož předsedou byl František Hájek. Sdružoval okolo 25 včelařů, kteří se také za-

sloužili o výstavbu ovocného stromoví a medonosných keřů v obci.

V roce 1964 dosáhl počet členů v naší organizaci 54. Průměrný věk člena činil 50 let. Počet včelstev 365.

V následujících letech členů ubývalo, a tak v roce 1991 jejich počet klesl na 21. K letošnímu roku počet členů z Lanžhota činí 15, zázimovaných včelstev je 283. Šlechtěním matek a modernizací úlů se nám daří dosahovat větších výnosů medu na včelstvo a odolávat nemocem. Do budoucna bychom uvítali větší zájem o včelaření a omlazení naší organizace. Doufám, že se nám podaří zdolat potíže s nemocemi včel, a tím zabezpečit dostatek medu a včelích produktů pro naše zákazníky.

Hořký osud

Jožka Tureček

Navzájem už nebylo co říci
Láska vytratila se zrovna tak
jako mizí stopy ve vánici
vločkám když vládne chladný severák

Byl vzorový než dívku svou si vzal
tenkrát žila šťastná neskonale
Jenže pak opíjel se Fetoval
Domácí násilí ... a tak dále

Je bezpočet hořkých tragédií
z nezvládnutelných lidských slabostí
Běda těm co drogují a pijí
Ta zubatá je záhy pohostí

KNIHOVNA PRO RODIČE

Jaroslava Bartošová

Že je důležité pro zdravý rozvoj dětí i předčítání knih, to jsme už určitě několikrát v našem zpravodaji zmiňovali a můžete to slyšet i z jiných stran. Tentokrát chci rodičům připomenout, že naše knihovna je tu i pro malé děti. Pokud jste doma už všechny knížky přečetli, nebo si nemůžete dovolit nakupovat drahé knížky, jsme tu pro vás. Zaregistrovat můžete

i dítě, které ještě nechodí do školy, a můžete si spolu chodit knížky půjčovat. Samozřejmě, že pokud budete půjčovat pouze knížky dětské. Na dětské průkazky se knihy pro dospělé nepůjčují, to se pak už musí také zaregistrovat. A pokud se budete chtít trochu vzdělávat ve výchově dětí, máme pro vás v nabídce časopisy i knížky. Jen namátkou některé uvádím:

Mamina club

Jana Holobrádková

Krásné slunečné dny už skončily a my jsme velmi rády, že setkávání maminek s dětmi na faře i nadále pokračuje.

Každé úterý a čtvrtek jsme se setkávali na farní zahradě. Nyní jsme se díky počasí přesunuli do horního patra fary. I zde mají děti dostatek hraček a užijí si spousty legrace. Tímto bych chtěla velmi poděkovat panu faráři, že má tolik trpělivosti a umožňuje nám naše setkání.

Vzhledem k náročnosti programu a malému zájmu jsme čtvrteční odpoledne prozatím přes zimu zrušili. Úterní setkávání však pokračuje dál. Pokud máme na programu něco jiného. Někdy je to krátké cvičení pod odborným dohledem, jindy pohybová písnička, nebo si jen tak zazpíváme, či se děti naučí nějakou veselou říkanku. A téměř vždy něco zajímavého tvoříme. Protože byl krásný podzim a nadělil nám spoustu „materiálu“, tak jsme s dětmi vyráběli zvířátka z kaštanů, jindy zajímavou dekoraci z listů a suchých plodů, těžítka z kamenů apod.

Jedno dopoledne nás navštívila Anička z Moravského Žižkova, která je maminkou

Agresivita dětí, Děti potřebují hranice, Dětské strachy a úzkosti, Dítě pláče – co dělat, Jak nevychovat dítě s pocitem méněcennosti, Jak ochránit své dítě, Jak se žije dětem s postižením, Jak vychovávat děti, se kterými se dá žít, Je vaše dítě připraveno do první třídy?, Leváci a jejich výchova, Lhaní, Máte neklidné dítě?, Nešikovné dítě a další.

tří malých dětí a předala nám nejen spoustu zajímavých zkušeností, ale naučila nás také vyrábět draka z igelitové tašky.

Během dušičkového týdne jsme se scházeli každý večer v 17 hodin u kostela na tzv. „večerní svícení“. Děti měly lampionky, lucerničky a svůj účel dobře splnila i obyčejná baterka, a spolu jsme šli na hřbitov. Tam jsme se rozešli k hrobům, zapálili svíčky a zase jsme se společně ke kostelu vrátili. Pro děti to byl úžasný zážitek a vždy se těšily na další večerní svícení.

V neděli 15. 11. 2009 se konalo na faře již druhé „předvánoční tvoření“. Letos bylo uspořádáno netradičně ještě před adventem. To z toho důvodu, aby se výrobky, které děti vytvoří, mohly prezentovat na vánočním jarmarku na Náměstí. Zde budeme mít také svůj stánek, abyste se mohli i vy přesvědčit o šikovnosti našich dětí.

Poslední akcí, která proběhla 20. - 21. 11. 2009 ve Společenském domě byl dětský bazar. Nechali jsme se inspirovat tvrdonskými

maminkami, které takový bazar pořádají již několik let. I když jsme měli zpočátku obavy, zda budeme mít co prodávat, byly jsme mile překvapeny. Přihlásilo se přes 40 prodávajících a přinesli k prodeji mnoho krásných věcí, hraček a oblečení jak pro miminka, tak i pro větší děti. Ceny byly velmi příznivé, a kdo bazar navštívil, jistě nelitoval.

Příkladní žáci...

Vlasta Ciprysová

Masarykova základní škola slavila v letošním roce 85. výročí. Škola připravila důstojné oslavy, vydala zvlášť zdařilý kalendář na rok 2010. Kresby dětí oslovily nejen bývalé žáky.

Jistě byla řada věcí, které škola musela zajistit mimo pravidelného vyučování. Proto všichni, kteří se podíleli na této mimořádné akci, zaslouží poděkování. Vzniká asi pěkná tradice k 28. říjnu – škola, která nese hrdý název prvního čs. prezidenta, by různými akcemi každoročně vzdávala čest svému pojmenování.

Za 85 let branami školy prošly stovky žáků. Základy, které jim škola dala, zúročili v dalším studiu a povolání. Někteří dosáhli mimořádných výsledků. Napadlo mě, že bych mohla o některých bývalých žácích napsat. Stali se příkladem, i když se to dnes nenosí, i chloubou školy. Nejsme velké město, škola má v průměru ročně tři sta žáků. Tím více si ceníme těch, kteří dokázali svou pílí a snahou reprezentovat v různých oborech náš Lanžhot i mimo město, republiku, ba i za mořem. Někteří nadále žijí v Lanžhotě, ale dost bývalých žáků si za svůj domov zvolilo jiné město v naší vlasti, a někteří prožili svůj činnorodý život da-

Na závěr bych chtěla jenom říci, že fara je pro všechny. Chodí mezi nás i nevěřící maminky a nikomu naši víru nenutíme!!!! Účast není ani povinná, ani závazná. Takže jestli jsi nastávající maminka, nebo rodič s malým dítětem a máš odvalu, přijď se mezi nás podívat! Vždy v úterý mezi 9.30 – 11.30 hod. na faře.

Těšíme se!

leko za mořem, ale na svou školu nezapomněli.

Která škola v našem regionu se může pochlubit takovými sportovci, jakými jsou Martina Šestáková, která se zúčastnila olympiády v Číně nebo její manžel cyklista Petr Šesták, který byl juniorským mistrem republiky, reprezentoval ČR a ve Španělsku na mistrovství světa byl mezi prvními. A co František Bartoš? 25krát reprezentoval ČR v běžeckých disciplínách. Měl jet i na olympiádu, ale zranění mu to nedovolilo. Dnes se věnuje mládeži v tenise, který patří mezi neaktivnější sporty u nás. Měli bychom připomenout i naše fotbalisty, za všechny žijící Jendů Kubíka, Josefa Polacha, kteří nám vykopali II. ligu. Myslím, že ve sportu má škola nejvíce pokračovatelů. Svědčí o tom řada diplomů, které zdobí stěny školy.

Ale nejvíce bývalých žáků proslavilo školu v kultuře. Když se řekne „Jožulka“ každý ví, že se myslí Josef Uher, skladatel krásných písniček, básník, pravidelný dopisovatel zpravodaje, ve kterém nás seriózně seznamuje s historií folkloru, města, ale všímá si i současných problémů. V mládí byl výborný fotbalista, ale zdravotní stav mu nedovolil dostudovat gymnázium a ukončil sportovní činnost. V posledním roce nejvíce skloňovaným jménem bylo Jiří Zonyga – republikový vítěz X-faktoru. Celý Lanžhot, ba i republika mu držela palce, aby zvítězil. Dnes už zpívá v Praze v muzikále. Na jevišti se pohybuje tak, jako by tam byl odjakživa a ne, že tolik let řídil kamion. Jeho matka, paní Zonygová, svým krojem poukala pozornost televizních kamer. Tehdy se Lanžhot hodně zviditelnil, a tím i škola. A co

naše rodačka Jana Štvrtecká, herečka souboru činohry ND Brno. Nedávno vysílali v televizi pořad z Lanžhota – návštěvu Jany u dědečka, pana Uhra, čilého devadesátníka. Je vidět, že i ona na Lanžhot nezapomněla. Krásu slováckých písniček v DH Moravěnce šíří František Uher, který působí i jako moderátor rádia Jih a je také vypravěč. Mirek Mordych žije sice na Slovensku, ale zpívá s našimi nejznámějšími kapelami nejen u nás, ale často i za hranicemi. Nejdéle s Moravankou zpívá Břetislav Osička. Mladistvým zjevem v kroji a hlavně upřímným zájmem o folklor i se svou manželkou, výbornou zpěvačkou, Jitkou předává posluchačům do srdcí pohlazení. Je i úspěšným podnikatelem a podporuje folklorní akce pro širokou veřejnost. Navíc je i zastupitelem MěÚ a platným členem kulturní komise. Známe ho i jako dopisovatele zpravodaje.

Na dobré víno si můžeme zajít do vinařství manželů Josefa a Jany Uhrových. Skvělí zpěváci, dobří podnikatelé, Jana je oblíbenou učitelkou ZŠ Tvrdonice. Ludvík Prajka, čerstvý šedesátník, byl kapelníkem Lanžhotčanky, vede soubor mužáků a pomáhá DH mladých, Fialenka. Jeho žena Marie má stále plno nápadů, které dovede ke zdárnému konci. Zpěvačka na jedničku, vlastně by se dalo říci, že u Prajků zpívá celá rodina. Je duší i nové tradice zpívání ženských sborů. Akce, které navrhuje, sama organizuje a účinkuje v nich. Podporu nachází v kulturní komisi. Známou kapelu Juráčeků vedl Antonín Hakala a také Luděk Steiner po vzoru otce převzal taktovku DH Brodčanka. Cimbállovka Petra Uhlíře doprovází nejen lanžhotské zpěváky, vydala CD. František Šulák – cimbalista Břeclavanu je uznávaným odborníkem tohoto nástroje. Novou tradici – Výstavu na plotě – založil jiný František Šulák, lanžhotský rodák, který z domku na okraji Lanžhota vytvořil malou galerii. Také on má podporu městského úřadu a zájem spoluobčanů. Z bývalých žáků stojí za pozornost nadějný houslista Petr Ciprys, který hrál nejen v orchestru, ale roky v Břeclavanu. Dnes získává zkušenosti v Anglii, ale v jiném oboru. Nesmím zapomenout i na dlouholetou sólistku Mistříňanky, Lidušku Koskovou, která teď žije v Kanadě.

Lidová tvořivost má v Lanžhotě odedávna tradici. Když jsem vzpomínala, i za pomoci kamarádek, bylo těch maláreček, vyšivaček, těch, které pomáhaly při strojení do krojů na dvě stránky. Paní Straková u školy vzpomíná, jak ještě ve škole si vyšívala „šatku“. Její dcera rovněž vyšívá krojové součásti. Pletení, vyšívání není už v osnovách školy, jen vaření. Ostatní snad v kroužcích. Chtěla bych za všechny vzpomenout Marii Švirgovou, která nejen maluje pro široké okolí, ale peče voňavé perníčky, chaloupky putovaly i do Rakouska a ve škole pomáhala při pečení 200 figurek do betléma. Škola se má tedy na výstavě čím pochlubit. Krásné výšivky putují do daleka od nás i za moře. Těmi šikovnými vyšivačkami jsou Marie Kořínková i Hana Tučková. Jejich práce vyžaduje trpělivost, zručnost a potěšení z dobře vykonané práce. Finanční ohodnocení nehraje hlavní roli. Jsou věci, které jsou k nezaplacení pro svoji hodnotu. I Růžena Petřlová přes zdravotní potíže ještě vyšívá. Nezapomenutelnými zůstanou výšivky Růženky Ciprysové. Jarmila Hrnčířová vyšívá i složitější části kroje. Mezi žijící malárečky patří i Ludmila Ciprysová, která už musela zpomalit vzhledem k zdraví. Velmi ráda vzpomenu i Antonína Ondráčka, malíře, který bez uměleckého vzdělání tvoří krásné obrazy a maluje i na zdi. Jsem ráda, že i já se mohu na jeho obraz dívat. Les jako živý, voda jen jiskří a autor skromně není podepsán. Když vzpomínal na školu – v dobrém – svěřil se, že z kreslení měl sice dobrou, ale byla to trojka. Tondo, já Ti dnes dávám jedničku s hvězdičkou. Měj dále radost z malování i pro naše potěšení. K lidové tvořivosti patří i jméno Františka Škápíka, školníka naší školy. Která škola se může pochlubit, že jejich dveře denně otvírá takový šohaj, jakým on je. V 51 letech se stal stárkem Podluží, tzn. nejlepším verbířem. Přidal titul už k dříve získaným v roce 1968 a 1971. Zvítězil i v roce 1967 na mezinárodním festivale ve Strážnici. Je znám i jako spoluzakladatel DH Lanžhotčanka. Jak já ho znám, i dnes by ukázal těm mladým, jak se verbuje.

Řídit obec, město je složité. Není ten, co by se zalíbil všem. Některé problémy nelze vyřešit ihned, na ty větší je třeba čas i finance. Že jsme

si volili správné představitele města, dokazuje i to, že starostou po třetí volební období byl Tomáš Polach. Nynější starosta František Hrnčář, který pracuje v zastupitelstvu od roku 1990, je už druhým volebním obdobím úspěšným starostou a František Bartoš byl jedno volební období neuvolněným starostou v Horních Věstonicích.

Škola, dá se říci, vychovala do roku 2004 52 učitelů. Někteří zůstali učit jen v Lanžhotě, např. pí uč. Blažková, Zonygová, Vyskočilová, Němečková. Jiní své vědomosti předávali v jiných školách, nebo ještě předávají. Nejstarším učitelem – duchodcem je Drahomír Maděříč, který řediteloval v Kosticích. Dlouholetý aktivní sportovec v Sokole. Profesor gymnázia Mgr. Ladislav Straka vedle povolání učitele vede úspěšně pěvecký sbor Polyfonia. Mirka Papežová přes 20 let řídila MŠ v jižních Čechách. Různá ocenění získala za progresivní výuku a zlepšování prostředí školy. Mezi bývalé žáky se počítám i já. Být dvacet let ředitelkou mimoškolního zařízení nebyla maličkost. Během roku, včetně prázdnin, jsem měla na starosti více jak 400 dětí, 30 vedoucích a organizačně jsem zařizovala opravy nebo výstavbu nového zařízení. I když jsem pracovala mimo Lanžhot, na žádné akci, i do ciziny, nechyběli žáci z Lanžhota. Doufám, že Marie Králová a Jiří Švirga nezapomněli na zájezd do Poznaně, kde zpívali s dívčí kapelou pana Šurala ze Šakvic.

Velmi si vážím poslání lékaře. A čím je člověk starší, tím více. Máte dobrý pocit, když mezi odbornými lékaři vidíte ty, kteří ve školních lavicích před mnoha lety naslouchali každému slovu. Mezi ně patří MUDr. Jan Stráník, který vedle odbornosti cévního lékaře pomáhá i sportovcům v Lanžhotě. MUDr. Radka Petřelová, dcera nezapomenutelného MUDr. Kepáka, je už v důchodu, ale celý život s pacienty bojovala s cukrovkou. MVDr. Josef Hodonský řídil veterinární nemocnici v Mostě. MUDr. Petra Bradová a Zuzana Zobačová, odborné lékařky na poliklinice a v nemocnici, jsou mezi pacienty oblíbené. Žijí v Lanžhotě. Jsme také hrdí, že primářkou na rehabilitačním oddělení nemocnice je MUDr. Ilona Vojáková. Předchází jí také pověst dobré, laskavé lékařky. MUDr. Jiří Bartoš je nyní praktický lékař v Moravské

Nové Vsi. Co na to říci? Jsou to přece bývalí žáci naší školy.

Na různých funkcích v zaměstnání se naši žáci velmi dobře uplatnili. Který z našich řidičů má evropské ocenění – Petr Šindar ho získal. Při akci lidových vyprávěčů na „Přegulňáku“ u Osíčků jsme se přesvědčili, že je i výborný vypravěč a dokonce rozesmát široké publikum. Jenda Blažek zasvětil svůj život přírodě, našim krásným lesům, byl vedoucím polesí Lanžhot. Své poslání kněze si zvolil P. Jiří Čekal a duchovní posilu předává ve farnosti Ratiškovice. Na poslední cestě doprovází laskavými slovy a melodickým hlasem své spolužáky a příbuzné i v Lanžhotě. Vědecký pracovník v oboru geologie je RNDr. Zdeněk Stráník CSc. Několik let pracoval v Tunisu. Rád zajíždí do Lanžhota mezi přátele – pátečníky. Je známo, že čím více titulů, tím je jeho nositel skromnější. O Zdeňkovi, mém spolužákovi, je to víc než pravda. Jeho bratr PhDr. Jan Stráník je ročník 1929 a od roku 1958 působil jako vedoucí lékárny v nemocnici ve Valticích. Ještě v důchodě pomáhal v lékárně v Lanžhotě. Zvolit si povolání, které chrání naše životy, je zvláště chvályhodné. A takové si zvolil mj. Mgr. Antonín Hostina, který pracoval u České policie. Našel si čas i na práci v radě MěÚ Lanžhot. Ing. Zdeněk Kuřítko zastával funkci u čs. vojska jako podplukovník a Ing. Josef Polach plní povinnosti u celní správy. Zodpovědně pracuje i ve výboru u myslivců. Ladislav Gajda od roku 1971 pracoval na okresní inspekci hasičského záchranného sboru. Byl i okresním velitelem a do roku 2000 pracoval jako člen okresního orgánu hasičů.

Vždy jsem obdivovala povolání, které se mi zdálo zvláštní. Být námořníkem, to chce fortel, odvalu, plavecké dovednosti. Ale splnění chlapeckého snu stojí za to. Jaroslav Vališ 32 let brázdil na lodích Dunaj. Jenda Briňák zase plul na Labi a byl prvním soukromým majitelem lodi. Stále čerí vodu Labe z Děčína po hranice ČR. Mezi námořníky byl i Staňa Hakala a Cyril Bartoš. Naši námořníci mají mezi sebou stále přátelské vztahy a rádi vzpomínají na školu v Lanžhotě i v Děčíně. Hokejky z Lanžhota putují po celé republice a hrali s nimi i naši reprezentanti. Zakladatelem

Passvillanu je Pavel Švirga. V dnešní době být zemědělcem je odvážné i rizikové povolání. Počasí se nedá poručit a výroba doplácí na prodej. Odvahu řídit zemědělské družstvo Pomoraví už 14 let má František Tureček. Lásku k půdě má jistě v genech po otci, který pomáhal řídit družstvo, jenž patřilo k nejlepším v okrese. František rád chodí na ryby – je i předsedou rybářů. Čest nám dělají i bývalí žáci v zahraničí. Antonín a Jiří Švirgovi,

Mirek Třetina vždy byli na předních místech v oborech, kde v Kanadě pracovali. Rádi se vracejí do staré vlasti. Nikdy nezapomínají navštívit školu.

Končím s přáním, aby naše Masarykova základní škola měla i nadále takové žáky, o kterých jsem psala. Možná, že někomu některá jména budou chybět, ale je na čtenářích, aby je připomněli. To není chlubení, chlubí se přece jimi škola.

ZEMĚ, VODA, VZDUCH

Martina Polachová

V pátek 23. 10. 2009 se v areálu Slovanského hradiště v Mikulčicích uskutečnilo první setkání s názvem „Země“. Setkání dětí ze základních škol WDE a MAS (LAG) Dolní Morava v rámci společného česko-rakouského přeshraničního projektu „Země, voda, vzduch“ bylo financováno z prostředků Fondu malých projektů Jižní Morava a Dolní Rakousko. Partnerem projektu je Weinvierteldreiländereck. Žadatelem je Místní akční skupina Dolní Morava www.dolni-morava.cz.

Malování ve vestibulu

Prvního setkání se zúčastnilo celkem 43 dětí z 13 základních škol. Z české strany se na projektu podílely školy z Rohatce, Ratíškovic, Čejkovic, Starého Poddvorova, Moravského Žižkova, Lužic, Mikulčic, Prušánek, Týnce, Tvrdonic, Lanžhota. Z rakouské strany pak oblast zastupovaly školy z Poysdorfu a Drasenhofenu. Věk žáků se pohyboval od 9 do 15 let, převážná většina byla z 5. - 7. ročníků. V každé skupině byli zastoupeni žáci s jazykovou znalostí němčiny i angličtiny, aby bylo co nejsnazší pro děti se vzájemně domluvit. Po příjezdu všech účastníků autobusy začal program v devět hodin dopoledne a trval do tří hodin odpoledne. Pro děti byly připraveny zajímavé vzdělávací a poznávací aktivity. V rámci dopoledního programu byly připraveny dva semináře. První byl zaměřen na lužní les nad soutokem Moravy a Dyje, oblast a její ochranu dětem představil Ing. Vybíral z Biosférické rezervace Dolní Morava. Seminář trval cca 40 minut.

Poté následovala krátká diskuze a pauza na svačinku (jablko a oplatek). Od deseti hodin se děti účastnily cca 30 minutového semináře o historii osídlení Velké Moravy a slovanského hradiště v Mikulčicích. Jakmile skončila video prezentace v posluchárně, děti hromadně navštívily novou expozici VI. kostela, v níž jsou vystaveny nalezené kosterní pozůstatky, repliky ozdobných a bojových předmětů, makety jednotlivých kostelů a další exponáty.

Po návratu byly děti rozděleny do tří pracov-

ních skupin po 14 - 15 žácích v každé skupině. Každá česká škola byla zastoupena třemi žáky, z Rakouska se účastnilo žáků deset. V jednotlivých skupinách byl z každé české školy účasten jeden žák, z Rakouska pak žáci 3 - 4. Každá skupina měla dva pedagogické pracovníky jako odborný dozor a jednoho odborného pracovníka z muzea.

První skupina se v posluchárně zúčastnila 20 minutového sezení, kde se děti prakticky seznámily se základy staroslovanského písma hlaholice. Vyrývaly jména do tabulek potažených plastelínou, podívaly se a potěškaly přesné repliky dobových nálezů, např. gombíky.

Druhá skupina měla vyhrazenou činnost

Táborák, foto M. Polachová

v expozici muzea, kde žáci vyhledávali jednotlivé exponáty, zakreslovali je do připravených pracovních listů a plnily další úkoly.

Třetí skupina ve vestibulu muzea výtvarně zpracovávala téma „Slované a Velká Morava“. Pro svou práci mohli využít malby temperovými či vodovými barvami, popř. kreslit pastelkami, tužkou nebo uhlím. Svá díla pak žáci krátce vystavili ve vestibulu. Výkresy budou rovněž vystaveny při jarním setkávání s názvem „Vzduch“ formou doprovodné vernisáže. Děti za splnění každého úkolu obdržely dobové platidlo, tzv. hřivny, které jim byly před obědem směněny za menší odměnu formou perníku (odpolední svačinky). Po dvaceti minutách se skupiny střídaly.

Oběd v místním bufetu byl vydáván mezi 12.15–13.00 hodinou. Pro děti a učitele byl připraven kuřecí řízek s bramborem. Kdo měl žízeň, mohl se osvěžit čajem nebo minerálkou.

Ve třináct hodin začal pro žáky odpolední program. Děti byly znovu rozděleny do skupin. První skupina se účastnila 40 minutového semináře v posluchárně na téma myslivost, lovecké trofeje, paroží, zvířata v lesích a jejich ochrana. Přednášejícím byl Ing. Straňánek z Oblastního sdružení myslivců v Hodoníně. Žáci si mohli osahat vystavené exponáty paroží srnců, jelenů, daňků, sobů, zuby divokého prasete. Všechny exponáty byly vyvrálé čisté kusy, tzv. shozy. Druhé dvě skupiny mezitím absolvovaly vycházku v okolí muzea po lužním lese a jednotlivých stanovištích, na nichž se nachází pozůstatky místních kostelů z doby Velké Moravy.

Historie zcela nedávná (podle seminární práce maturantky z roku 1993)

LANŽHOT – známá jihomoravská obec, ležící na hranici mezi jižní Moravou a Slovenskem. Známa a slavná především svou historií a svérázným lidovým folklorem a slováckými zvyky. Zrovna tak svérázní jsou její občané. Jsou to však velmi pracovití a snaživí lidé. Obec se rozkládá na poměrně velké ploše, a proto jestli byste ji chtěli celou projet a poznat její územní části i s místními názvy, zjistili byste, že to zdaleka není tak jednoduché. A představte si, že tato široce rozmístěná obec měla pouze tři obchody s potravinami, včetně nákupního střediska Universal. Tam se sice

dalo koupit mnohé, ale jistě uznáte, že nákup zde byl značně komplikovaný, zejména pro starší a přestarlé občany, kterých je tu velký počet. Žije zde přibližně čtyři tisíce obyvatel a z nich je značná část dříve narozených. Hlavně ti starší, kteří zde nemají své příbuzné, obstarávali nákupy jen s velkými obtížemi. O to lépe se jim nakupuje dnes.

Lanžhot změnil za poslední dva roky svou tvář k nepoznání. To zejména ocení obyvatelé žijící zde delší dobu. Zkrátilo a zpestřilo jej mnoho obchodů a provozoven soukromých podnikatelů. Mnozí z nich už dříve podnikali

nebo podnikali jejich otcové. Se vznikem demokratického státu a s navracením jim dříve patřících domů a prostor pokračují, jiní začínají poprvé. Netrpělivě očekávali zákony o podnikání a hned se pustili do díla. Dokladem toho je celá řada drobných i větších soukromých obchodů, podniků či provozoven.

Z nich uvádím jako příklad obchod ABC s potravinami, oděvy a textilem u hlavní silnice ve směru na Kostice, který provozuje Alena Tučková. Obchod se smíšeným zbožím na ulici Mlýnská, směrem ke sportovnímu areálu Na Šlajsi, má ve vlastním domě Emilie Adámková. Na ulici Komenského provozuje cukrárnu s potravinami Lubomír Štípský, dále ve směru na Břeclav po staré silnici na ulici Břeclavská je nově zařízení prodejna Cyklocentrum Milana Beneše, která byla původně na náměstí, obchod s potravinami a mléčnými výrobky Jaroslavy Svačinové a obchod s potravinami a stavebním materiálem Drahoslava Čekala. Na ulici Palackého soukromé řeznictví Františka Koska, nově vybudovaná prodejna řeznictví a uzenin v prostorách u rodinného domu Ladislava Ševčíka, která je mimořádně pěkná a předčí i mnohé ve městech svým vybavením a náležitým vzhledem. Obdobně velmi pěkná je i druhá cukrárna na hlavní trase Lanžhot – Břeclav. Její majitelkou je Anna Netopilíková, která mimochodem zapřáhla do práce i své dva statné syny. Kolemjdoucí upoutá nejen okolí cukrárny, pěkně a vkusně upravené s terasou pro hosty, ale i nápaditý zevnějšek stavení. Vše je útulné a přímo se nabízející zákazníkovi, který zde může strávit příjemné chvilky. I veřejná pohostinství zde mají své soukromé majitele. Tak například na náměstí nás upoutá stylově zařízená restaurace Podlužan pana Čuky, v Dolní ulici pohostinství Břetislava Osičky, zpěváka z Moravanky, nebo restaurace a jídelna Na Šlajsi, kterou provozuje tělovýchovná jednota Sokol Lanžhot. Majitelem domácích potřeb a průmyslového zboží na ulici Kostické je Jaroslav Tuček, na ulici Vinohrady provozují svoji podnikatelskou činnost kadeřnice Jitka Uhrová a Ludmila Stodůlková. Na této ulici se též nachází obchod s obuví, kabelkami a koženým zbožím, který vlastní dvě podnikatelky společně, Alena Škrobáčková

a Jarmila Šilinková. Dále jedna soukromá kadeřnice paní Hřebacková z Hrušek působí v prostorách nového mlýna na ulici Palackého. Na ulici Kostické můžete navštívit Švadlenku Evy Hlaváčové, Na Peci textilní prodejnu Ladytex Ladislavy Strakové a na ulici Zahradní prodejnu dětského a kojeneckého zboží Junior Marie Helešicové.

Bývalá studentka dále uváděla rozhovor s jednou podnikatelkou, který ale nechtěla zveřejňovat. Můžete podotknout, že přehled podnikatelů, kteří se po roku 1989 pustili do „soukromničení“, není úplný. Nebylo by vhodné cokoliv vpisovat do její práce. Můžeme si některé ještě připomenout v redakčním dodatku. Byl to např. AGROCIZ, prodejna a opravná zemědělských strojů Zdeňka Cipryse, prodejnu bytového textilu a čalounickou provozovnu vlastnil Svatopluk Štěpánek, hokejky začal vyrábět Pavel Švirga, sklenářství provozoval Vojtěch Trčka. Možná byste vzpomněli další. Některé provozy přešly z rukou státních do rukou soukromých, např. obuvnictví, které nyní provozuje Lukáš Tureček. Za dvacet let se v Lanžhotě hodně změnilo. Některé vzniklé provozovny zanikly, jiné byly nově otevřeny. O současných obchodech jsme už v našem zpravodaji psali. Doufáme, že všechny obchody a provozovny budou dobře sloužit našim občanům.

- red -

ÚTĚKY

Jožulka Uher

*Utíkali za svobodou! Byli mladí...
Že šlo při tom o život? Kdo by na to dbal!
Věřili, že **svoboda** jim vynahradí
šťěstím chvíle, ve kterých každý též se bál.*

*Ten, kdo nežil v diktatuře, nepochopí,
proč by nesměl odejít tam, kam zatouží,
že ho může zabít puška místo kopí,
když svůj krok, přes jistou mez, v touze prodlouží!*

*Kam jak oni mohu přehnout z Domu stáří,
byť bych krok svůj za nimi také prodloužil?
Každý útěk v životě se nepodaří,
člověk trpí, protože jinak rád by žil.*

*Někteří padli na útěku kulkou diktatury stráží!
Do mojí touhy po útěku, Čas jak kopí stáří vráží...*

Předlouhá tragická éra útěků za svobodou před dvaceti roky pominula. Věrmé, že na skutečné **věčné časy**, než jaké nám pro život s ní slibovala totalita. Najednou chápu, proč starý tatíček (otec mamičky) nostalgicky vzpomínal na Rakousko-Uhersko a proč stařeček (otcův otec) se zlobil na nejstaršího syna, který za první světové války zběhl na ruské frontě k legionářům. A proč títo u Zborova bojovali také proti chlapcům z Moravy a Čech, v rakouských uniformách. Ale nechápu, či vlastně nesmiřuji se s tím, že není dána možnost člověku útěku před stářím...

MEMENTA KŘÍŽŮ

J. Uher

(Memento, z latiny = pamatuj; připomínka, varování; memento mori = pamatuj na smrt; přeneseně připomínka smrti nebo vážného nebezpečí. Slovník cizích slov)

V lanžhotském lužním lese, zaklíněném do soutoku řek Moravy a Dyje, postavili lidé v posledních dvou staletích jeho historie hned několik **křížů** nebo mohylek. Ve druhém případě jako poděkování, v prvním jako připomenutí vesměs nějakého tragického lidského příběhu: zabití hajného, smrt dřevorubce nebo vyhaslý život vojáka Rudé armády.

Jak ubíhal čas, tyto **artefakty** (umělé tvory, lidské výrobky) buď chátrají, nebo zcela mizí. I když neštěstí stále nechodí pouze po horách, nové, nad současnými tragediemi, nevznikají. Snad proto, že současníci už nemíní tímto způsobem vzpomínat a připomínat?

Tuto možná trpce vyhlížející lhostejnost

porušil v říjnu letošního roku **badatel Milan Vojšta z Břeclavi, syn lanžhotské rodačky Lubomíry Vojtové-Kubíkové**, dá se tedy říci, že „**Pololanžočan**“, a to tím, že na soutoku potoka Kyjovky s řekou Dyjí v podlanžhotském lužním lese postavil velký **kříž!** Každému, kdo se u něj zastaví, říká stručné sdělení toto:

Na tomto místě byli dne 4. 8. 1956 příslušníci Pohraniční stráže ČSR zastřeleni při rybaření KARL BENEDIKT, nar. 7. 10. 1913 v Rabensburgu a WALTER WAWRA, nar. 29. 6. 1927 v Bernhardsthalu.

O této tragédii, teprve po třiapadesáti letech mlčení odhalené redaktorem **MF DNES Ludkem Navarou** a už výše zmíněným **badatelem Milanem Vojštou**, přinesla velkou reportáž **Ludka Navary MF DNES** dne 13. listopadu 2009 pod nadpisem **ZMIZELÍ OTCOVÉ**, s podtitulkem **Po 53 letech padlo tajemství smrti dvou Rakušanů. Zabili je českoslovenští**

vojáci a tajně pochovali. V neděli 22. 11. 2009 uvedla ČT 2 večer pětadvacetiminutový pořad s názvem Ztracení otcové. Slovem i osobně nás jím provázel Milan Vojta.

Jestliže staré kříže v lužním lese svědčí o selhání jedinců, pak ten, který vidíme na snímku **Lukáše Hrnčíře, bude, doufejme, že už navždy, svědectvím o selhání jednoho společenského systému, postaveného na diktatuře a totalitě**, režimu, který se neštítel v rámci potlačování svobody zabíjet lidi i v jejich touze po světě bez hranic.

Oba rakouští rybáři jsou pochováni na břevlavském hřbitově. I o tom byly nalezeny dokumenty. I proto snad, že pravda o zlu jakkoliv zamlčovaná, vyjde jednou na světlo Boží...

Tentokrát za to patří ne toliko dík pozůstalých po zabitých, ale i náš, redaktoru Ludku

Navarovi a badateli Milanu Vojtovi. Dojemná scéna ve filmovém dokumentu to jen a jen potvrdila.

Není na tom až tak zle země, jejíž jedinci se nebojí jít za pravdou, hledat ji a pomáhat jí k světlu!

Smrt převaděče Františka Gajdy Jožulka Uher

Lanžhotští občané si jistě pamatují na moji reportáž o smrti převaděče **Františka Gajdy**, kterou jsem sepsal na podkladě svědectví jeho komplice **Ludvíka Holobrádky** a publikoval ji v měsíčníku **Podluží**, vydávaném RNDr. Evou Šupinovou. Vyvolal jsem tím zajímavou diskusi **pro i proti**. Zdálo by se, že všechno to je už zapomenuto, jak se říká **pasé ...**

V roce 2007 (ke mně se dostala s notným zpožděním) vyšla v brněnském **HOSTU** knížka **Nové příběhy železné opony**. Jejím autorem je **Luděk NAVARA** (nar. 1964), redaktor **MF DNES**, publicista a spisovatel, scénárista ... Jako motto pro svou knížku příběhů, které, ač se udály, nikdo by nevymyslel, uvádí: **Tuto knihu věnuji všem pohraničnickům, kteří sice mohli, ale nevystřelili. Stejně tak všem bachařům, kteří sice mohli, ale neublížili.**

Mne mimořádně zaujal příběh s názvem **Vrátíme se jako osvoboditelé**. Zachycuje, na podkladě svědectví jeho hlavní postavy, **útěk Františka Beneše z Hrušek, jeho čtyř kamarádů a dalších pěti osob, v září 1950 do Rakouska**. K útěku jim pomohl **převaděč František Gajda**, jehož Beneš, resp. Navara

identifikují jako **agenta CIC** (americká výzvědně – zpravodajská služba). „Zná situaci na hranici i za ní a dovede je až do Vídně,“ stojí v knize. Rodák z Lanžhota. Připomínán je také major Antonín Bartoš jako velitel výsadečkové skupiny Clay-Eva, vysazené na území protektorátu v dubnu 1944. Františka Gajdu a další lanžhotské převaděče řídil právě on.

Poté co Gajda převedl desetičlennou skupinu uprchlíků přes Dyji do Rakouska, v oblasti sovětské-ruské okupační zóny, Beneš vzpomíná: „**Gajda měl samopal. Já si s ním pohrával a on mi ukázal jeden náboj. Říká: Ten je pro mne.**“ Později, až se dozví o Gajdově tragické smrti, bude přemýšlet, zda zemřel právě tímto nábojem, píše Navara, a dodává: „**Věřím, že stačil ještě obrátit zbraň proti sobě,**“ uvažuje Beneš. Autor dále v textu konstatuje, že „**...cesta s Benešem a uprchlíky z Hrušek byla Gajdovou poslední úspěšnou výpravou přes hranice.**“

Ale toto nejsou ty nejzajímavější zmínky o Františku GAJDOVI v uvedeném příběhu. Na straně 52 je otištěna **mapka, nakreslená pohraničníky, ukazující místo, kde došlo**

k přestřelce! Mapka má hlavičku s tímto udáním: **Situační náčrtek místa střetnutí hlídky PS-útvaru Lanžhot s agentem CIC Františkem Gajdou z Lanžhota dne 6. října 1950 o 23.00 hod.** V tzv. LEGENDĚ na nákrese – náčrtku jsou uváděna tato jména: **ml. strážm. Ošťádal, šs. strážm. Novák a svob. Šťastný**, který byl pravděpodobně posledním střelcem v kontaktu s Františkem Gajdou.

V knize je pod náčrtem tento text: **OBKLÍČEN NA HRANICI. Gajda padl do léčky připravené pohraničníky a neměl proti přesile šanci. Byl obklíčen třemi hlídkami, šťvanice na něj se účastnilo celkem čtrnáct vojáků. Podle oficiálního záznamu, uloženého v archivu ministerstva vnitra, dostal celkem šest zásahů: do prsou, do krku a do zad. Mapka nakreslená pohraničníky ukazuje místo, kde došlo k přestřelce. Konec citace.**

Co mne udivuje je to, že se pohraničníci ani slovem nezmiňují o **Ludvíku Holobrádkovi**, který v těch chvílích jako agent č. 2 a **parták Františka Gajdy**, z místa této akce **uprchl zpět do Rakouska!!!** Proč tomu tak není? Tajili snad pohraničníci tuto skutečnost proto, aby nebyli postiženi za to, že mu uniknout dovolili? Ani zakreslený postup hlídek nekorresponduje s tím, co mi vyprávěl (a v jeho výpovědi hraje stěžejní úlohu stoh slámy!) Holobrádek.

Nakonec došlo i na **Ludvíka Holobrádka**, byl však zajat v ruské okupační zóně sovětskou hlídkou, odvezen nejprve k výslechu do Moskvy a z ní do Prahy. Tam mu, jak Holobrádek vzpomínal, vyšetřovatel tvrdil, že Gajda ze svého samopalu nevystřelil! Jenže na straně 55 Navarovy knihy jsou přetištěny dvě fotografie: spodní je autoportrétem **Vladimíra**, bratra **Františka Beneše**, který utekl do Rakouska v roce 1970, původně chtěl železnou oponu prorazit tankem (sám si jej vyrobil), který se mu ale před hranicemi polámal. Nakonec prolezl dráty a sešel se s bratrem v Severní Americe...

Ovšem nejotřesnější i nejdojemnější je horní fotografie na té pětadesáté straně knihy. To může posoudit i čtenář zpravodaje sám.

Ukazuje zastřeleného **Fr. Gajdu**. Doprovodný text pod snímkem sděluje: **TAKTO SKONČIL František Gajda, agent CIC, který převedl Beneše za železnou oponu, zahynul hned při další výpravě do své vlasti 6. října 1950 v jedenáct hodin v noci kousek od Lanžhota. Vedle sebe má samopal, o který se tak zajímal Beneš. Před smrtí z něj vy-**

pálil ještě třicet nábojů. Gajda zemřel v 37 letech, pohřben je na hřbitově v Lanžhotě. Konec citace.

Tak vystřelil nebo nevystřelil?

Svým těžkým zraněním podlehl u malé štěrkovny při staré silnici z Lanžhota do Břec-lavi, tenkrát ještě kousek od majáku na tzv. Hrubém vršku. Odtud jej na gumáku a s koňmi sedláka **Oldřicha Tučka – Žojdráka**, bytem v Súhradech u Boží muky, odvezl komunistický funkcionář **Antonín Drštka**, když sám **Oldřich Tuček** pro to „maso“, jak se Drštka o těle nebožtíka Gajdy vyjádřil, jet odmítl. Šlo o převoz těla do márnice na hřbitov.

Jak mi o tom osobně při návštěvě vyprávěl, Gajdův příběh nabízela StB ke knižnímu zpracování brněnskému spisovateli **Vladimíru Pa-zourkovi**. Ten nabídku nepřijal, když zjistil, jak by měl Gajdův příběh ideologicky i lidsky vyznít. Byl to od něho statečný postoj.

Každý z nás se v životě v mnohem méně složitějších situacích než v jakých se při své převaděčské činnosti ocital **František Gajda** i jeho druhové, dopustil omylů a hříchů. Nevynul se jim ani ten, koho po roce 1989 na stuze kytice, položené na jeho hrob, nazval major **Antonín Bartoš nejstatečnějším ze**

statečných – František Gajda.

Nenávist nebo odsudky jsou pouhé plevy zbabělosti!

Dne 21. února 2009 vychází v deníku MLADÁ FRONTA DNES, v seriálu HRANIČE, další z příběhů, zpracovaných redaktorem MF DNES Ludkem NAVAROU. Tentokrát pod názvem **Vím, že on zemřel místo mne.** V jeho rámci publikuje L. Navara velmi výmluvnou a o mnohém vypovídající a svědčící **smutnou „hraniční“ bilanci.** Stojí v ní toto, cituji:

Na drátěných zátarasech československé železné opony bylo za dobu její existence

zastřeleno či zabito elektrickým proudem celkem 350 uprchlíků. Při nehodách zemřelo dalších 100 civilistů. Ještě častěji však umírali pohraničníci. Celkem jich bylo 654. Z toho jich 22 zemřelo na elektrických zátarasech, 165 při dopravních nehodách a 60 se jich utopilo. Alarmující je, že 236 jich spáchalo sebevraždu. Při střetech s takzvanými narušiteli jich zemřelo pouhých deset. Konec citace.

Asi se nedozvíme, kolik na hranicích padlo takových **převaděčů, jakým byl František GAJDA ...**

Lanžhotští M A Y E Ř I

(rodová sága)

Jožulka Uher

„Kde scházelo písmo kronikáře, tam za časů dávných měly dějiny národů i rodů nejvyšlapanější chodníček v ústním podání výjimečnou paměť nadaných jedinců. Po něm přichází k nám i historie rodu LANŽHOTSKÝCH MAYERŮ...“

Na břehu jednoho švýcarského jezera leží městečko KÜSSNACHT. Tehdy, kdy v něm zchudl šlechtický statek rodiny Mayerů, bylo vesnicí. Končilo 18. století. Z Küssnachtu uskutěčňoval své obchodní cesty do Uher FRANZ MAYER. Šlechtic bez privilegií. Až na jih Moravy hnával ušlechtilá plemena švýcarských krav. I do Lanžhota. V Břeclavi se pokoušel o tovární výrobu švýcarských sýrů. K tomu všemu hrál na vídeňské burze. Až na ní finančně „vykrvácel“. Ale v tom nebyla příčina jeho neúspěchu i s továrnou na sýry. Nakonec mu zůstalo pár dojnic, erb a velký erbovní prsten.

Tricetiletý FRANTIŠEK MAYER se natrvalo usazuje v Lanžhotě. Píše se rok 1800. Žije ve svazku manželském s dcerou zemana ze Skalice. Bydlí spolu ve vlastním domku nedaleko vodního mlýna na Kyjovce. Naproti pozdější hospodě „U Urbášků“. Na své bryče, tažené jedním koníkem, k opěradlu kozlíku přivazující svoji neohrabanou tloušťku, aby na zmolovitých cestách nepadal dolů, na burzu do Vídně už nejezdí. Brzo se stěhuje od mlýna do středu obce.

Do stavení, na jehož místě stojí dnes rohový dům v Komenského ulici, naproti bývalé obecné školy (Feilerových – Tučkových).

Ještě na počátku 19. století se na prostranství, později zastavěném obecní školou, nacházel v pořadí druhý lanžhotský hřbitov. František Mayer bydlel tedy se svou rodinou u kerchova. Z chodníku při hlavní cestě se do Mayerova stavení vcházelo přes jeden schůdek dolů, do předsínky. Z ní zasklené dveře vlevo vedly do místnosti, v níž Fr. Mayer s rodinou žil. Později sloužila i jako krejčovská dílnička a posléze POŠTA.

Dveře v předsínce vpravo se otevíraly do NÁLEVNY. Měla vzezření lanžhotské hrubé izby: trámový strop, pod malými okny do ulice dlouhý dubový stůl s lavicemi. Na protější straně se u zdi až ke stropu vypínal něco jako šenkovní pult a kredenc. Ve spodních přihrádkách láhve s kořalkami a horní část představovala TRAFIKU se stovetou už tradicí! Nejstarší v obci. Její poslední provozovatelkou byla ještě po první světové válce Aloisie Feilerová – Lojzická.

Zchudlý šlechtic Fr. Mayer ze švýcarského Küssnachtu přivedl na svět se svou zemanskou manželkou ze Skalice pět dětí. V roce 1812 mu při porodu posledního syna Antonína zemřela.

Jako šestnáctiletý opouští Antonín Mayer domov a odchází do Vídně a to proto, že se nesnáší s druhou manželkou, alkoholičkou, svého otce Františka. Odmítá se vrátit, dokud bude živa.

Ve Vídni se vyučí krejčovskému řemeslu. Co dovedný tovaryš vandruje několik let po Uhrách. Zachová se jeho Vandrovní knížka. Uplyne patnáct let. V roce 1843 se krejčovský tovaryš Antonín Mayer dozví ve Vídni od osádky poštovního dostavníku, který denně pendluje mezi Vídní a Břeclaví, že druhá žena jeho otce konečně zemřela. Nečeká už, pěšky spěchá z Vídně domů, s posledním záznamem ve Vandrovní knížce. Otec ho nepoznal, když ho ve své nálevně coby hosta obsluhoval. Měl radost, když se mu syn, jehož stále tak toužebně čekal, představil. Ale už v roce 1846 švýcarský chudlý šlechtic FRANTIŠEK MAYER z NÁ-LEVNY a TRAFIKY u hřbitova – umírá. Uloží ho na pořadí třetím lanžhotským kerchově, otevřeném v r. 1831. Z rodného Küssnachtu se s ním neloučí nikdo. Hrob a náhrobek Františka Mayera se nezachová.

Na domku u zrušeného hřbitova žije Antonín Mayer. K císařskému dvoru ve Vídni, kde šil uniformy a jiné oděvy, se už nevrací. Z nedalekého rakouského Cahnova – Hohenau si přivádí manželku, rozenou Petrlovou, jejíž otec pocházel z Lanžhota. Tito dva dají život během dlouhého manželství jedenácti dětem! Nejstarší z nich, syn František, odejde do světa. Ve Švýcarsku pozná vesnici a v ní dům se stejným erbem na průčelí, jaký co rodinnou památku po dědovi uchovává jeho otec. Nezdrží se, putuje do Anglie a odtud do Kapského města v Africe. Poštěstí se mu jako zlatokopu, několik málo let je milionářem. Staví domy a se ziskem je prodává. Za ženu má židovku ze Zaječí. Roku 1897 se na rok ukáže v Lanžhotě. Ohromí všechny pštosím vejcem a výrobky domorodců. Do Afriky se vrací s rodovým šlechtickým erbem. Brzo ho na mizinu přivede nevěrná žena, manželství se mu rozpadá, stává se hotelovým sluhou a umírá v chudobě.

Krejčí Antonín Mayer spravuje nálevnu, které se říká „U Františků“. Udržuje tradici trafiky a šije pro lanžhotské občany. Vyřizuje i zakázky z Vídně, tak na příklad ušije jezdecké kalhoty

„rajtky“ Štěpánce, manželce následníka trůnu Rudolfa Habsburka. V roce 1870 absolvuje poštovní kurz. Téhož roku přebírá lanžhotskou poštu od obchodníka Reigra. Nechává si natisknout navštívenku, jejíž jeden kus se zachoval: ANTON MAYER, k. k. POSTMAISTER, LANDSHUT. Úřaduje v místnosti za zasklenými dveřmi, vlevo v předsínce.

Dopisy a jiné zásilky, které Antonínu Mayerovi přináší lanžhotské občany, nebo zaměstnanci úřadů, denně odnáší Mayerova dcera Vilhemína (maminka vypravěčky této ságy) ve velikánské poštácké kabele k poštovnímu dostavníku do Břeclavi. Starou polní cestou kolem sv. Jana Nepomuka, za každého počasí, samozřejmě pěšky. Zpět z Břeclavi stejným způsobem dopravuje zásilky, adresované lanžhotským občanům a úřadům. V roce 1876 odchází do služby ve Vídni, poštáckou kabelu po ní přebírá její o šest let mladší sestra Aloisie – Lojzicka.

Za oněch časů často v Lanžhotě hořelo. Nejvíce v noci. Radní vydali nařízení, že z každého domu jeden muž bude v pravidelném střídání držet noční hlídku. Chodily dvojice až čtveřice. V nálevně „U Františků“ si tito vyzvedávali halapartny a do tmy nocí odcházeli posilnění, na účet radnice, malou lahvičku kořalky. Možná právě tou, která se zachovala.

Poštovní doručovatelka Lojzicka vykonává úlohu pěšího poštovního kurýra mezi Lanžhotem a Břeclaví dvanáct let. Když v roce 1888 končí, stává se tak proto, že umírá první lanžhotský poštovník Antonín Mayer. POŠTA v jeho domě – nálevně – trafice zaniká. Poštovníctví v obci přebírá slečna Albrechtová, úřaduje v jedné místnosti předsálí Hrubé hospody, v sousedství obecní šatlavny. Když se provdá za četníka Lustiga a postaví si velký dům (dnes naproti mateřské škole), stěhuje úřadovnu pošty tam. Poštovní zásilky do Břeclavi odváží a jiné zase přiváží pan Koníček, lidově zvaný Hošpes. Koňmo na malém voze. Hošpes spolu s dcerou dopisy po obci i roznáší. Po první světové válce se stěhuje poštovní úřad od Lustigů na náměstí do domku po obchodníku židovi Bassovi. A tu už začíná novodobá historie lanžhotské pošty, zachycená kronikou.

Po ANTONÍNU MAYEROVI, v pořadí

prvním, zůstalo jedenáct dětí. Byli mezi nimi čtyři synové. Jeden z nich s křestním jménem Antonín, narozený r. 1849 a zemřelý r. 1913. Pod černým kloboukem mohutným vousem obdařený muž. To je jeho portrét na zachovaném pomníku na lanžhotském hřbitově. Vedle něho fotografie manželky Františky (1853 – 1932). Ti dva dali život už třetímu ANTONÍNU MAYE-ROVI. Na stejném pomníku s nimi je to už fešák, bezvousý, dvacátých let dvacátého století, s křestním jménem pozmeněným ANTOŠ.

Narodil se roku 1890, zemřel r. 1938. Antoš Mayer byl po první sv. válce lanžhotským starostou a silou svého intelektu se mimořádným způsobem zasloužil o stavbu lanžhotské Masarykovy měšťanské školy. V hrobě odpočívá spolu se svou ženou Annou (1893 – 1973), rozenou Michalicovou.

Anna a Antoš Mayerovi dali život dceři a dvěma synům. Starší, v pořadí už čtvrtý Antonín (1918 – 1990), patřil mezi výrazné lanžhotské osobnosti jako divadelní režisér, funkcionář Sokola a vlastenec. Jeho bratr Čestmír (1923 – 1947) tragicky zahynul. Se svou manželkou Terezií (rozenou Kratochvílovou) dal život synovi, taktéž jménem Čestmír (1946 – 2009). Tomuto porodila jeho žena Jana, rozená Uhrová, tři děti: Janu, Bohumilu a Čestmíra. Třetí Čestmír v pořadí se narodil 1974 a zůstává po meči zatím posledním potomkem lanžhotské rodové větve švýcarských Mayerů.

Poslední Antonín Mayer se dočkal se svou manželkou, rozenou Šiškovou, tří dcer: Zdeňka, Hana a Drahomíra.

V koutě za márnici lanžhotského hřbitova stojí jako vyhozený už náhrobní kámen z černého mramoru. Ve tvaru vysokého obelisku. Shora dolů byly na mramoru tyto údaje: **Zde v klidu odpočívá rodina Feilerova. Josef Feiler (1863 – 1936),**

ALOISIE Feilerová (1864 – 1947). (Výše vzpomínaná Lojzicka poštačka!) Keramická fotka Josefa byla poškrábána, fotografie Lojzicky odseknuta. Na nejspodnější části obelisku ještě toto stručné sdělení: ANTONÍN MAYER (1812 – 1888), Marie Mayerová (1824 – 1910). Dřimejte sladce... Proč píší v minulém čase? Protože výše popsaný černý mramorový obelisk (viz snímek č. 1) už za márnici není. Skončil v betonové desce u chemického záchodu.

Když v červnu 2009 zemřel náhle druhý Čestmír Mayer, byl uložen do hrobu svých předků, to je stařečka Antoše a prastařečka Antonína. Byl mu postaven nový pomník. Starý, z historického hlediska velmi cenný, je v důstojné péči rodiny, jak úcta k předkům žádá. Tato skutečnost měla by jít příkladem pro ostatní...

Šlechtický erb Mayerů se ztratil v Africe, erbovní prsten byl údajně naposledy v držení tragicky zemřelého Čestmíra, ale během frontových událostí v dubnu 1945 se ztratil.

Aby zůstalo snad jen toto svědecké vyprávění obdivuhodné pamětnice paní ANTONIE STRAŠIDLOVÉ, rozené Hlavaté (1896 – 1975), s ní mnou sepsané na památku rodu švýcarských M a y e r ů, kteří se výrazným způsobem zapsali do lanžhotské historie jejího posledního dvoustletí.

„Sama příroda nás vede k tomu, abychom milovali své potomky.“ (Cicero) A potomci své předky!

STARÁ HALÚZKA

(Vzpomínka na lanžhotskou vědmu)

Jožulka Uher (březen 1999)

„Na svou stopu v paměti druhých nespolehej; vyjde z ní, ani se nenadáš!“

Úvodní aforismus by mohl v plné míře platit na osud jedné lanžhotské ženy, kdyby nebylo tak v první polovině našeho století proslulého významného národopisného pracovníka, ministerského rady, redaktora revue *Naše zahraničí*, autora četných literárních a vědeckých prací, hojně věnovaných Podluží, PhDr. Josefa Folprechta, který se narodil v Lanžhotě v rodině zasloužilého nadučitele Eduarda Folprechta 6. dubna 1879 a zemřel v Praze 28. května 1950.

V kalendáři PÉČE O MLÁDEŽ z roku 1943 publikuje dr. Josef Folprecht pod pseudonymem „Jihomoravan“ půvabné pojednání BOSORKY V LANŽHOTĚ. V jeho první polovině je středem jeho zájmu „zcela zvláštní policajt pan Prajka, řečený Praja“ a ve druhé „naprosto hodnověrná stará Halúzka“. Píše o ní toto krásné a cenné svědectví! Cituji:

... strašného velikého psa „jak tela“, který se zdržoval za Kořínkovou stodolou v pískových zmolách a měl ohnivé oči, veliké „jak talěrky“, vídala nejčastěji stará Halúzka, bydlící u „přílazku“, vedoucího do polí k sv. Marku. Tento pes s očima jak talěrky několikrát si lehl přes cestu, když šla na roráty a blýskal po ní svými plamennými očima. Tato statečná, už skoro devadesátiletá stařena, nosící – nikoli opírající se o ni – tenkou višňovou zahnutou hůlčičku, štíhlou jako tryska, odsunula tuto mohutnou psí potvoru. S pravým klidem lanžhotských starých žen, které se opravdu nebály ani čerta.

Stará Halúzka, jejíž podsaditě postavě důstojně slušel mentýk, ženský kožíšek, vpředu oběma cípy nahoru zahnutými, byla ke konci devatenáctého století jednak živou kronikou městečka, jednak osobou, která „ví vjec než chleba jezť“, jakousi obecně uznávanou vědmou, rádkyní i léčitelkou. Její řeč byla klasickým dokladem jak hlasové modulace dialektu,

tak správnosti domácí mluvy a její ušlechtilé, brachytologické (úsečné, stručné) jadrnosti. Byla i ochraňovatelkou kroje ve všech věcech organického vývoje. Národopisci se na ni obraceli a Josef Klvaňa ji zvěčnil obrázkem v díle *Moravské Slovensko*.

Říkali o mně, že chodím za starou Halúzku, když jsem z její řeči čerpal nejlepší své doklady pro lanžhotské a slovácké nářečí, jež jsem vydal v témže díle *Moravské Slovensko*. Stará Halúzka byla nejen zhuštěným surogátem (náhražkou) lanžhotských lidových starých vlastností, nýbrž i typickým zjevem starého slováckého života. Její názory měly kořen v ohraničené oblasti Lanžhota, jež byl celým jejím světem, kde znala vše i tušila vše. Bystrý její rozum, pronikavý, ale dobrý pohyblivý pohled,

Stará Halúzka

Obr. 172. Stařena v červeném „mentýku“ a v šátku „na drndu“ (J. Klvaňa 1890).

utkvělý výhradně na tento kousek země, obsáhl jej důkladně až do základů. Zнала svých lidí přednosti i slabosti, věděla o všem, co se děje, správně předpokládala v duchu s obdobami povahovými, zvláště u mužů, zvláště u žen, věděla o všech dobrých i špatných vztazích, byla zkrátka při svém stáří a stále svěží pronikavostí lanžhotskou dokonale vědmou a fyzickou i duševní lékařskou prorokyní.

Nebylo u ní nijakým šarlatánstvím, jestliže se svou opravdovou náboženskou oddaností spojovala hodně zděděné pověřivostí. Její strašidla a čarodějné mocnosti byly bytostí lidí zlepšující nebo aspoň udržující v tom stavu, v němž byli obyvatelé městečka dříve, ze starých osvědčených časů. Její tušení, změněné v rady v neštěstích, ztrátách, krádežích, nemocech se vždycky zakládaly na znalostech rodiny, příbuzenstva, rozličných styků, přátelství a nepřátelství, návštěv. Rady tyto stejně zpravidla vedly k pozitivním výsledkům, k nálezům, objevům. Její rady v nemocech dobytka, o kterých lidé věřili, že mají původ v nepříteli sousedů a sousedek, se nesly za tím účelem, aby hospodyně si hleděly dobře svého domácího hospodářství a tím čelily nemocem. Její bosorky, jezdicí v noci po Lanžhotě na kravách s hlavou obrácenou k ocasu a které poznávala, protože při pozdvihování v kostele byly obráceny zády k oltáři, byly pomocnicemi k tomu, aby každý si hlídal dobře svůj majetek a aby hospodyně pečovaly dobře o krávy.

Ztratili-li se někomu koně, usuzovala stará Halúzka se všech stran, kdo je původcem ztráty. Její určení „koně sú dvě hodiny za Brnem, tam ich najdeš“, vedlo postiženého k obchodníkovi s koňmi, který koně dovedl – a zlá příhoda se skončila šťastně. Její jasnovidnost byla však podepřena vztahy postiženého k tomuto handlíři, o kterých nevěděl nikdo jiný, než živá kronika – stará Halúzka!

A její léčení? Zнала nejen léčivé byliny, ale roztodivné domácí prostředky, užívané dříve na každém venkově, uměla napravovat zlomeniny, její šikovný špičatý jazýček obratně vylizoval obilní ostny zpod víček, ve všem poradila. A její rady pomáhaly. Každý se k ní – jako všude na venkově – utíkal, až když už bylo hodně

zle, ale potom s nezlomnou důvěrou. A tato důvěra pacientova, spojená s naprostou přesvědčivostí slov léčitelčiných, tvořily dohromady ono ovzduší, které nadějami přináší uzdravení.

Stará Halúzka byla příznivá vědma a vědma přirozená. Byla to vtělená lidová moudrost, smetana lidového, prostého, ale velmi důvtipného myšlení, které mohlo vším právem hledět k individualitě při léčení bolestí fyzických i duševních svých osadníků. Zнала je i jejich okolí a podle těchto znalostí léčila bolesti z krádeží, nevěry, strachu, každého zklamání, z lásky a ztrát, stejně jako bolesti zubů, otoků, zlomenin, žírky, vředu, plíc, uší, hlavy, nátek, bolestí, nemocí dobytka, hlavně krav a bolesti způsobené strašidly, bosorkami a jinými zlými bytostmi...

Tolik z pojednání dr. Josefa Folprechta. V celém jeho článku není ani slovo o tom, kdy se stará Halúzka narodila, kdy zemřela a jak se skutečně jmenovala, neboť stará Halúzka, konkrétně Halúzka, je přezdívka, která dodneška provází jeden lanžhotský rod Hrubých. S touto skutečností jsem se nemohl spokojit, a tak jsem se pustil do pátrání, abych dr. J. Folprechta doplnil o jmenná a datumová fakta.

Zde jsou:

Lanžhotská vědma, kterou tak nádherně a detailně popisuje dr. Josef Folprecht, v mluvě lidu zvaná (i jím uváděná) jako stará Halúzka, DNES UŽ TĚMĚŘ NEBO ZCELA ZAPOMENUTÁ, se jmenovala ALŽBĚTA RIČOVSKÁ a narodila se v Lanžhotě 30. října 1822. Dne 21. listopadu 1849 se provdala za CYRILA HRUBÉHO (řečeného HALÚZA), narozeného 8. března 1816. Alžběta Ričovská, provdaná Hrubá, převzala po svém muži i jeho přezdívku, takže jí lidé říkali Halúzčena, Halúzka. Zemřela jako vdova 15. listopadu 1914 ve věku 92 let! Z toho plyne, že ji dr. Josef Folprecht poznával skutečně už jako starěnu, tudíž starou Halúzku.

Alžbětě a Cyrilovi Hrubých – Halúzových se 11. listopadu 1849 narodil syn Martin. Ten se 9. října 1877 oženil s Annou Csulenovou (narozenou v Brodském 1851); těm se 11. září 1876 narodil syn, další Martin Hrubý, a to v domě čp. 478, což byl domek, v němž „u přílasku“ bydlela a žila i zemřela vědma stará Halúzka!

Martin Hrubý – Halúza, narozený 1876 (zemřel 13. 5. 1933) si vzal za ženu Marii, rozenou Tučkovou (13. 10. 1882 – 18. 7. 1957) a těmto se 10. 10. 1917 rodí syn Martin (zemřel 9. 10. 1970), který se oženil s Marcelou Chmelovou ze Lvova. Tito Hrubí – Halúzi přivedli na svět dalšího Martina Hrubého – Halúzu, ročník 1951 (po těžkém úrazu páteře žije na vozíčku), jemuž se v manželství s Květoslavou Šulákovou narodil ten nejposlednější Martin Hrubý – Halúza (ročník 1979), přímý potomek CYRILA HRUBÉHO a ALŽBĚTY, rozené „Řičovské, vědmy to STARÉ HALÚŽKY!

Marné by bylo hledat její hrob na lanžhotském hřbitově. Pouze díky dr. Folprechtovi nepohřbil v sobě starou Halúzku i čas a díky fotografii J. Klvaní z roku 1890, s podtitulkem Stařena v červeném „mentýku“ a v šátku „na drndu“, uveřejněné na straně 160, v prvním svazku Moravského Slovenska (Praha 1923), zůstala mezi námi i tvář lanžhotské vědmy, staré Halúzky.

Snad díky tomu její stopa z naší paměti už nevyjde!

Aby mnou před deseti lety sepsaná rodová historie (**po meči**) **Alžběty Hrubé, rozené Řičovské a řečené STARÉ HALÚŽKY, nebo též HALÚŽČENY** byla kompletní, pak je třeba uvést ještě toto:

V textu uvedený Martin Hrubý – Halúza (1917 – 1970), ženatý s Marcelou Chmelovou (už nežijící), měl ještě bratry Jana (žil v Súhradech), Františka (žil ve Vagonce) a Antonína – Tonečka (žil ve Valticích). Žádný z nich už nežije.

Martin neměl pouze syna Martina, jak se zmiňují, ale ještě Miroslava, který zemřel v r. 2009 v Lanžhotě. Jan děti neměl. František měl syny Ladislava a Františka. Oba už také nežijí, František zemřel r. 2009. Antonín – Toneček oficiálně žádného mužského potomka nemá.

Takže posledním žijícím lanžhotským **Hrubým, s přezdívkou Halúza je Martin (svobodný, bezdětný, ročník 1979), syn Martina a Květoslavy**, jak je v textu výše zmíněno.

Mužský gen po věhlasné lanžhotské vědmě **staré Halúzčeně**, krásně popsané dr. Folprechtem, tu stále přetrvává...

Od Mozarta ke stařence Dalibor, Helena a Adam Horákovi

Mozarta, slavného rakouského skladatele, zná snad každý. Moji stařenku Rózku Horákovou znají hlavně milovníci podlužáckých písniček. Kromě lásky k hudbě, nemají tito dva v podstatě nic společného, přesto mně byli inspirací na další cestu. Tentokrát nebyli inspirací pouze mně, ale i manželce Heleně a synovi Adamovi, kteří se rozhodli absolvovat na kole trasu mezi rodnými městy těchto dvou osobností se mnou – tedy ze Salzburgu do Lanžhota.

Brzy ráno nakládáme všechny věci na kola a vyrážíme do Bernardsthalu. Odtud pokračujeme vlakem do Vídně, kde na kolech přejíždíme na jiné nádraží. Tady už nás čeká přímý rychlík do Salzburgu.

Salzburg nás vítá zamračeným počasím. Projíždíme městem s nádhernou atmosférou, plným malých náměstíček, chrámů a uliček. Je

tady spousta pouličních herců a hudebníků. Nacházíme Mozartův rodný dům, kde je vlastně pomyslný start naší cesty.

Vyrazíme směrem na východ k jezerům Solné komory. Cesta vede prvních osm kilometrů do kopce a dává nám zabrat. Nejsme rozjetí a teprve si zvykáme na těžká kola. K večeru přijíždíme k prvnímu jezeru – Fuslchsee. V lese kus od cesty stavíme stan na pěkném místě s výhledem na jezero a protější hory.

Nad ránem se rozprší. Chvilí čekáme, pak balíme mokrý stan. Ranní hygiena v průzračném jezeře nemá chybu. Jedeme dál, po místních cyklostezkách, které vedou většinou lesem a většinou do kopce. Přijíždíme ke srázu nad městečko St. Gilgen. Lesní pěšina krkolomně klesá, kola musíme vést vedle sebe. St. Gilgen je opět krásné městečko. Leží na západním břehu jezera Wolfgangsee. Sluníčko už teď pálí v celé síle a atmosféra je tady téměř přímořská. Pláže, slunečníky, plachetnice, to vše pod hradbou okolních vrcholů Alp. Objíždíme celé jezero a nakonec se ubytováváme v klidném campu u městečka St. Wolfgang. Stan stavíme přímo na břehu jezera s nádherným výhledem na protější vrcholky. Koupeme se, relaxujeme. Dáváme si konečně teplé jídlo a sprchu.

Ráno nás budí sluníčko, které prudce zahřívá stan. Po paštikové snídani vyrazíme na pěší výstup na horu Schafberg. Nejdřív si prohlédneme městečko St. Wolfgang. Každé město se nám zdá ještě hezčí než to předešlé. Toto je známé, díky své alpské podmanivé atmosféře, také ze spousty romantických filmů. Zastavujeme se na spodní stanici parní zubačkové dráhy, která vede až na vrchol Schafbergu. My však pokračujeme po svých. Houkání parního vláčku slyšíme z dálky celou cestu. Téměř nikoho nepotkáváme, vodu dobíráme na blízkém statku. Po překročení hranice lesa se stává horko nesnesitelné, ale to už vidíme vrchol, který úplně propocení zdoláváme. Odměnou je nám překrásný výhled na celou Solnou komoru a jejích sedm jezer. Pro cestu zpátky volíme trasu pro zkušené turisty. Je sice náročnější, ale liduprázdňá a úžasná. Cestou narážíme na jeskyni, zapadlé jezero Monichsee a také na jednu asi 300 m feratu. V půl deváté večer jsme

zpět v kempu. Po svíčkové od Vitany za zvuků alpských dechovek z protějšího břehu z města Strobl usínáme.

Tentokrát nás budí prudké poryvy větru. Na jezeře jsou velké vlny a mraky se valí hodně nízko. Měníme plán, rychle balíme a vyrazíme dál na východ. Fouká nám do zad, po vedlejších alpských silničkách se nám jede výborně. Jedeme přes lázeňské a císařské městečko Bad Ischl. Zde měli zasnuby František Josef a slavná Sisi. Svačíme u zpívající fontány. Pokračujeme dál proti proudu řeky Traun až do Bad Goisernu, kde dokupujeme zásoby. Na autobusové zastávce přecháváme velkou bouřku. Dál pokračujeme po hlavní silnici až do kouzelného městečka Hallstatt na břehu jezera Hallstätter See. Stan stavíme na mokré louce v campu uprostřed hlubokého údolí, ve kterém město leží. Díky závodům horských kol mají téměř plno, takže máme docela štěstí. Hallstatt i jezero jsou „opět“ to nejkrásnější, co jsme viděli. Cítíme se tady jako v pohádce, a ani další

Mozartův rodný dům

bouřka nám náladu, vylepšenou rakouským vínkem, nezkaží.

Ráno nás budí zvony ze sousedního kostela. Město leží na úpatí horského masívu Dachstainu, takže možnosti turistiky, horolezectví, horské cyklistiky a také potápění (jezero je 125 m hluboké) jsou zde obrovské. My vyrážíme na další pěší túru. Jdeme kolem lanovky, která vede k solným jeskyním, pořád dál do údolí. Stoupáme lesem špatně značenou cestou kolem menších vodopádů. Z dálky slyšíme hukot vody, přicházíme k mostu nad horskou řekou. Síla vody je obrovská, okolní vzduch se od ledovcové vody znatelně ochladil. Stoupáme dál a před námi se objevuje obrovský vodopád. Něco takového jsme nečekali. Traversem po staré zouzoučké zajištěné cestě na kolmé stěně se dostáváme nad vodopád. Dlouho se kocháme. Na vlastní kůži je tady cítit síla přírody i obrovská majestátnost Alp. Zpátky do údolí volíme zajímavý sestup suchým korytem potoka se spoustou kamenných a vodou zaplněných „kotlů“.

Horké odpoledne trávíme na ostrůvku u jezera. Voda je příšerně ledová, ale pár temp se to dá vydržet. Okolí Hallstattu je opravdu nádherné, určitě se sem někdy vrátíme na víc dní.

Ráno v sedm hodin se opět údolím rozezní zvony. Balíme, platíme český mluvčí recepční a vyrážíme dál. Objíždíme zbytek jezera. Nad námi se ve velké výšce tyčí známá vyhlídka „Pět prstů“ a pak už cesta začíná stoupat přes masív Dachstainu. Místy má stoupaní až 23 %. Dlouhým sjezdem se dostáváme do Štýrska, do města Bad Aussee. Je příšerné vedro, cesta samý kopec. V každé dědině doplňujeme vodu, se kterou není v Alpách vůbec žádný problém. Všude jsou studánky nebo napajedla pro dobytek s pitnou vodou. Kupujeme také skvělé mléko, které chutná úplně jinak jak to naše. K večeru zdoláváme poslední průsmyk kolem hory Großer Grimming, ze kterého pak sjíždíme k řece Enns. Dál pokračujeme po Enžské cyklostezce. Krajina se změnila, a tak další kilometry hltáme po rovině širokým údolím. Dohnala nás další bouřka, kterou přecháváme v boudě na staveništi. Po příjezdu do města Liezen zjišťujeme, že poblíž není žádný

kemp. Jedeme tedy pár kilometrů za město, kde si v lese stavíme stan. Jsme překvapení obrovským množstvím komárů. Pověčříme špek a ve velkém dusnu a za bzukotu tisíců komárů unavení usínáme.

V noci je velký vítr a nad ránem začíná obrovský slejvák. Podřimujeme ve stanu plném mravenců a čekáme, že „devátá“ rozhodne. Bohužel nerozhodla ani dvanáctá, ani čtrnáctá. Prší stále intenzivně. Vypadá to, že tu strávíme další noc. Kolem třetí nakonec déšť ustává. Rychle balíme, vše máme vlhké. Vyrážíme dál. Řeka Enns je hodně rozvodněná, na hladině plavou kmeny a všelijaké smetí. Občas je zaplavená i cesta, a tak brodíme. Hrozně se ochladilo, necítíme ruce ani nohy. Na vrcholcích hor je dokonce vidět čerstvý sníh. V Admontu, kam příjíždíme, má být camp. Bohužel tomu tak není, a tak pokračujeme dál. Místní opilec nás varuje před řekou, že se do rána ještě víc rozvodní. Jedeme dál i přesto, že cesta je uzavřená. Přece jen máme obavy z vody, hledáme nocleh dost daleko a dost vysoko od řeky. Nakonec v lese nacházíme starý kamenolom, kde stavíme stan, vaříme teplou večeři a horký čaj. Opět se rozpršelo a déšť vytrval celou noc.

V půl deváté déšť vystřídalo sluníčko. V lo-
mu je to moc hezké a romantické. Trháme maliny, jahody a čekáme, až nám trochu oschnou věci. Řeka zase nabrala na síle, ale z břehů úplně nevystoupila. Vjíždíme do soutěsky N. P. Gesäuse. Enns se tady valí hlubokým úzkým kaňonem, kde vytváří obrovské peřeje. Silnice tady vede několika tunely. My je na kolech objíždíme po úzkých stezkách vysoko nad řekou. Opět místo, na které se vyplatí vrátit a prozkou-

mat. Děláme si také malou prohlídku zdejšího moc pěkného naučného centra. V Altermarktu děláme obědovou pauzu a na místní benzínce taky potřebnou hygienu. Odbočujeme od řeky Enns, protože chceme jet po unikátní cyklostezce, která vede vápencovými Alpami po trase bývalé lesní železničky. Stoupáme k městečku Unterlaussa a odtud zdoláváme strmé stoupání až k hájence na vrcholu hory. Cestou nás zastavuje paní s terénním autem a nabízí odvoz batohů. Hrdě odmítáme. Na vrcholu ve statku doplňujeme vodu u ochotných „domorodců“. Následuje 27 km dlouhý sjezd. Po pár kilometrech sjezdu rozkládáme stan u potoka na veřejném malinkém tábořišti (bivakplatz - Weiswasser). Je tu nachystané dřevo na oheň, sekýra a přístřešek s WC. Jsme tady uprostřed pustiny úplně sami, radši беру sekýru do stanu.

Ráno je zima a vlhko. Čeká nás ještě 23 km z kopce. Projíždíme přes 13 tunelů vytesaných ve skále, nejdelší má téměř 500 m. V mírném dešti jedeme dál. Alpy necháváme nenávratně za sebou. Najíždíme opět na Ennžskou cyklostezku, po které jedeme z kopce do kopce celý den. K večeru přijíždíme do města Enns. Po pár dalších kilometrech se už fotíme na soutoku řeky Enns s Dunajem. Přívozem se dostáváme na druhý břeh Dunaje do Mauthausenu s nechvalně proslulým koncentračním táborem. Najíždíme na Dunajskou cyklostezku a v nejbližším kempu se ubytováváme. Po dlouhatánské teplé sprše usínáme za zvuku motorů velkých říčních lodí.

Slunečné ráno v krásném campu bylo moc příjemné. Trasa vede po břehu Dunaje, takže „nudná“ rovina. Nabíráme velké tempo. Opět je příšerné vedro. Dunaj je kalný a plný až po okraj hráze, tak se bohužel nemůžeme okoupat. Střídavě projíždíme z jednoho břehu na druhý podle toho, kde je víc stínu. Provoz cyklistů je tady velmi hustý a cesta, kromě krásných historických podunajských měst (Grein, Melk, Krems), celkem nudná. V Alpách jsme si holt zvykli na kopečky, panoramata a na samotu. Cestu lemují ovocné sady a vinice. Ve vesničce Rosstaz si v malém kempu uprostřed sadu s výhledem na zříceninu hradu Dürstein stavíme stan. Dnešních 116 km v třiceti-

stupňovém vedru nám dalo pěkně zabrat.

Celou noc byl na řece velký provoz. Děláme si klidné ráno, vypadá to opět na pařák. Na stezce není žádný stín. U jedné z lodnic ukazuje teploměr 36 stupňů. Obdivujeme také stavbu nového mostu. Za jedním ze zdymadel si ve stínu rozkládáme karimatky a na chvilku si schrupneme. Cesta je hodně jednotvárná. Zničení přijíždíme do města Tulln. Dáváme pívko a nanuky. Chceme jet dál, ale když míjíme camp za městem, rychle měníme plán a dnes končíme už tady. Je tady velmi rušno a živo. V přeplněné kuchyňce se bavíme s kluky z Čech, kteří jedou Dunajskou stezku na in-lainech. Kousek od nás staví stan rodinka Francouzů, se kterými jsme se několikrát míjeli. Jedou z Passau a mají v plánu dojet podél řeky až do Rumunska do dunajské delty. Adam plně využívá místní dětský koutek. Je tady rušno dlouho do noci, nemůžeme usnout.

Ráno rychle balíme a po sedmé hodině opouštíme spící camp. Sluníčko ještě nemá sílu, a tak se jede výborně. Přijíždíme ke zdymadlu kousek před Vídní. Projíždíme na druhý „ten náš“ břeh Dunaje. Lesní cestou se dostáváme do Stockerau. Tady najíždíme na normální státní silnici a stáčíme se k severu. Začíná foukat nepříjemný boční vítr. Cesta vede zvlněnou krajinou mezi poli. Začínají žně. Objevují se první větrné elektrárny. V Ernstbrunnu v kostelním parčíku dojíždíme zbytky jídla. Pak následuje posledním náročnější stoupání. Naštěstí následuje dlouhý sjezd a v dálce v mlžném oparu se objevuje Pálava. Přijíždíme do Laa a odtud pokračujeme „naslepo“ po polních cestách k hraničnímu přechodu v Novém Přerově. Nakonec na něj narazíme, děláme hraniční foto a jedeme slavit do nejbližší hospůdky (Janův dvůr). Voláme domů, že už jsme na území ČR. V uvolněném tempu pokračujeme do Dolních Věstonic k Helčiným rodičům na vysněný kuřecí řízek s vínečkem. Večer, konečně v klidu, bez „cestovní“ nervozity, rychle usínáme.

Po dopolední relaxaci následuje poslední etapa naší cesty. Výletním tempem si užíváme poslední kilometry. Do Lanžhota vjíždíme po nové asfaltce. Cestu od Mozartova rodného domu končíme symbolicky u pamětní desky

mojí stařenky na místě jejího rodného domu.

Když jsme před třinácti dny vyrazili na tuto cestu, nebyl jsem si jistý, jestli to všechno a všichni zvládneme. Neměli jsme žádnou pevnou trasu, tudíž ani přesné kilometry. Vše jsme řešili až cestou. O to víc jsem teď rád, že jsme těch 750 km na kole a 50 km pěšky zvládli absolutně bez problémů, bez defektů, bez hádek a ve vzájemné spolupráci. Prostě, že nám to šlapalo. Velký obdiv patří Adamovi, který vše zvládl úplně bez remcání a naopak si vše užíval a ještě nás při tom bavil. Nevím, jestli bych to v devíti letech zvládl taky. Helce zase patří obdiv za vytrvalost a zatínání zubů v alpských stoupáních, kdy kopce berou nejen síly fyzické, ale hlavně psychické. I když nějakou tu slzičku ji to stálo. Za velmi důležité považujeme taky to, že jsme si po návratu domů jednohlasně řek-

li, že bychom si „to“ dali klidně ještě jednou. To je důkaz spokojenosti a příslib do budoucna.

Skautský oddíl Bantuové v Baťově Zlíně 30. 10. – 1. 11. 2009

Peter Moravec

Přestože měly děti ve čtvrtek 30. října prázdniny, na lanžhotském nádraží bylo poněkud rušno. Sedmáct členů skautského oddílu

Bantuové totiž vyrazilo na třídní výpravu do Zlína.

Ubytovali jsme se v klubovně zlínských

skautů a hned první den si zahráli několik her a vyjeli na výlet do hvězdárny. **P o z o r o v á n í** měsíce z blízka způsobilo, že se někteří z nás následující ráno probudili na opačném konci klubovny s buchtou ve spacáku nebo v úplně jiné místnosti se smetáčkem v ruce... Taký proto jsme druhý den ze strachu

z přehnaného úklidu a spotřebování všech zásob náměsíčními zvolili raději bezpečnější výlet a to na Batův mrakodrap. Na výpravě samozřejmě nechybělo opakování skautských dovedností, a jelikož byl Halloween, děti si prošly i hororovou stezkou odvahy. Všichni jsme to ve zdraví přežili a krásné počasí jenom doplnilo super dojem z výpravy.

VELKÝ ÚSPĚCH NAŠICH MALÝCH ATLETŮ

Milan Kocmánek

V pondělí 12. října 2009 se žáci I. stupně Masarykovy základní školy zúčastnili XI. ročníku Štafetového běhu Boba Zháňala v Hruškách. Závodu dvacetičlenných družstev se účastníme již tradičně, v minulých letech přebírali naši reprezentanti medaile např. z rukou olympijských vítězů Jana Železného nebo Romana Šebrleho.

Letos jsme se po několika „hubených“ letech v těžké konkurenci 9 družstev (180 závodníků!) dokázali vynikajícím týmovým

výkonem vrátit zpět na medailové pozice – a to hned na stříbrnou příčku. Velkým zážitkem pro závodníky pak bylo předávání medailí z rukou olympijské vítězky v hodu oštěpem Barbory Špotákové.

Poděkování patří všem malým reprezentantům naší školy a p. uč. Kocmánkové, která tým pro letošní závod připravila. Gratulujeme a věříme, že tato stříbrná medaile z této akce rozhodně nebude poslední!

Škola a stolní tenis

Eva Klvaňová

V úterý 22. září zhlédli žáci naší školy ve sportovní hale exhibici hráček stolního tenisu MSK Břeclav, v níž se představila Renáta Štrbíklová, majitelka letošní bronzové medaile družstev žen z ME ve Stuttgartu, a Kristýna Mikulcová. O tři dny později, v pátek 25. září na exhibici navázal mezinárodní turnaj ve stolním tenisu v rámci regionu Podluží a družebních obcí Slovenska, kterého se zúčastnilo 21 hrá-

čů a hráček. Dívčí část turnaje vyhrála naše žákyně Denisa Pyskatá. V chlapecké kategorii skončil Petr Jeřábek na 8., Dominik Ciprys na 12. a Michal Brada na 13. místě. Ve čtvrtek 12. listopadu odjelo pak družstvo chlapců ve stejném složení na okresní kolo soutěže družstev ve stolním tenisu do Břeclavi, kde ve své kategorii mladší žáci vyhráli.

Atletické přebory Podluží

Helena Pláteníková, Eva Klvaňová

Již čtvrtý ročník Atletických přeborů Podluží se konal ve dnech 16. a 17. září na hřišti Masarykovy základní školy v Lanžhotě. Nad soutěží převzal záštitu starosta našeho města. Ve dvou dnech se na závoděšti vystřídalo 398 závodníků z osmi základních škol Podluží. Za 1. až 6. místo získávali sportovci body, ty se na konci soutěžního dne sečetly. První den se rozeběhla soutěž žáků 2. až 5. ročníku. Z naší školy bodovalo 21 žáků, kteří běhali 50 m, 60 m, 300 m, 600 m, skákali do dálky a házeli kriketovým míčkem. Jak dopadla soutěž žáků z 1. stupně?

1. místo Lanžhot (126 bodů)
2. místo Tvrdonice (115 b.)

3. místo Moravská Nová Ves (106 b.)
4. místo Lužice (105 b.)
5. místo Mikulčice (52 b.)
6. místo Prušánky (51 b.)
7. místo Moravský Žižkov (31 b.)
8. místo Starý Poddvorov (29 b.)

Druhý den se na start postavili žáci 6. až 9. ročníku. Závodili ve sprintu na 60 m, běhali 600 m a 800 m, skákali do dálky, házeli kriketovým míčkem a vrhali kouli. Tentokrát bodovalo 29 žáků. A takto vypadala tabulka:

1. místo Lanžhot (229 b.)
2. místo Moravská Nová Ves (138 b.)
3. místo Prušánky (103 b.)

4. místo Lužice (97 b.)
5. místo Tvrdonice (73 b.)
6. místo Mikulčice (34 b.)
7. místo (Moravský Žižkov (30 b.)

Po celkovém součtu bodů obhájili vítězství a putovní pohár získali lanžhotští sportovci.

Akce se i přes nepřřízené počasí ve druhém dnu soutěže vydařila a závodníci odcházeli spokojeni a naladěni na další sportovní klání, které se uskuteční v příštím roce.

30 let stolního tenisu v Lanžhotě - dokončení Členové oddílu

Jak již bylo zmiňováno v předchozím vydání zpravodaje Lanžhot v článku o třicetileté historii stolního tenisu v naší obci, tento sport postupně získával na popularitě a dával o sobě vědět i na scéně žákovských soutěží.

Atmosféru krajských turnajů jako první okusil Zdeněk Darmovzal, později sourozenci Michal a Marcela Poláškoví. Především mladší Marcela získávala cenné zkušenosti od vytrvalejších soupeřek, které byly v péči profesionálních trenérů. Také proto následoval její přestup do Břeclavi, kde díky příjatelnějším podmínkám ženského stolního tenisu a v neposlední řadě také díky svému nadání mohla hrát soutěž II. a I. ligy ČR.

Nová vlna mladých hráčů zapříčinila, že se účast lanžhotských žáků na krajských přeborech a turnajích stala pravidlem. Od nejmladších žáků až po dorostenecké kategorie se na nejvyšších postech umisťoval Petr Uher. Do jeho talentu vkládal oddíl velké naděje a on se všem odměňoval úspěšným reprezentováním a probíjováním se až do republikových soutěží.

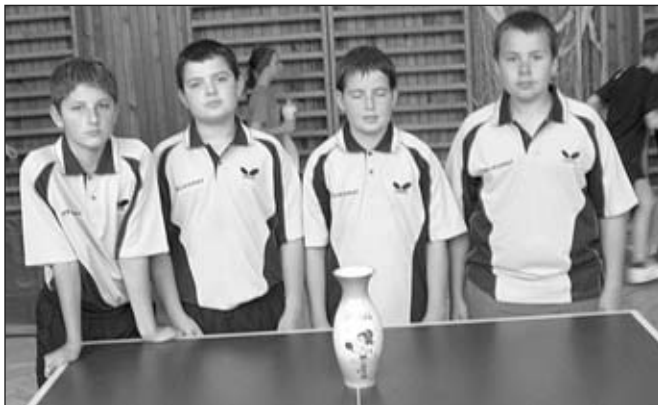
Slabé populační ročníky poznamenaly mnoho sportů, stolní tenis nevyjímaje. Navázat na

úspěchy Petra Uhra je čím dál těžší. Nejvíce trpělivosti, snahy a pílě prokazuje mladičká Denisa Pyskatá. Denise a lidem, dohlížejícím na postupné zdokonalování její hry, především Antonínu Uhrovi, vděčíme za to, že se lanžhotský tenis opět stává populárním. Od letošní sezóny zaznamenává body i v ženském týmu Břeclavi „B“, kde má střídavý start.

Kromě těchto významných jmen vzpomeňme i další hráče, jež se objevují na soupiskách oddílu. Jsou to Petr Jeřábek, Michal Brada, Dušan Hodonský, Michal Hrubý, Petr Trubač, Dominik Ciprys a František Hodonský.

Velkým přínosem pro rozvoj zdejšího stolního tenisu byla výstavba sportovní haly, která přispěla k vytvoření výborných podmínek, a náš oddíl získal možnost pořádat turnaje. Za spokojenost oddílů, účastníků se námi připravovaných turnajů, je nám odměnou přidělování dalších turnajů a přeborů. Ctí pro nás byla příležitost hostit finále republikového turnaje žen a mužů, který se odehrál v lanžhotské sportovní hale na podzim loňského roku.

Velký kus práce odvádí také hráči družstev dospělých. Po příchodu Radomíra Brozáka

a Kamila Mašky do „A“ družstva, tvořeného dále domácími hráči Zdeňkem Darmovzalem a Petrem Uhrem, se „A“ družstvu podařilo po několikaletém neúspěchu postoupit do krajského přeboru II. třídy.

Družstvo později posílil Jiří Hanák a záhy zaznamenalo obrovský úspěch, postup do krajského přeboru I. třídy.

V roce 2007 se vedení oddílu ujal Zdeněk Darmovzal. V následující sezóně do lanžhotského týmu přišel další velmi dobrý hráč Michal Koníček a úroveň týmu se opět zvedla a otevřela se mu tak šance vybojovat vysněný

cíl, kterým byl postup do divize. Tuto šanci si hráči nenechali ujít a na jaře loňského roku slavili postup.

Ani „B“ družstvu se však nevede špatně. „B“ družstvo, v němž hrají Jan Tomek, Marek Koníček, Patrik Šlezinger, Zdeněk Polášek a Filip Štofka, již druhým rokem zdatně bojuje v krajském přeboru II. třídy.

Ze zbývajících zkladatelů přispívají body do tabulek: Milan Pfeffer, Miroslav Sláma, Miroslav Polášek, Antonín Uher a Jaroslav Fojtík. Oddíl dále doplňují přespolní hráči: František Bartošek, Pavel Litavský a Petr Hytych.

Do dalších let přejme tomuto sportu, aby i nadále přinášel stávajícím i nově přicházejícím pingpongářům radost ze hry, hojnou diváckou účast a podporu sponzorů, bez kterých by tento krásný sport nemohl v Lanžhotě existovat na takové úrovni, na jaké se zde v současné době hraje.

Jak si vede košíková Zita Hloušková

Srpnovým soustředěním v Kyjově, kterého se zúčastnilo 16 minižákyň a 2 dorostenky, jež v současné době hostují v Kyjově, kde hrají dorosteneckou ligu, začala naše příprava na novou basketbalovou sezonu 2009/10. Do soutěže bylo přihlášeno družstvo žen a dorostenek a původně taky dvě družstva minižákyň. Bohužel během prázdnin se počet minidívek snížil z 28 na současných 17 děvčat. Z tohoto důvodu

jsme byli nuceni v soutěži ponechat jen jedno družstvo - mladší minižákyně. ČBFJM nám povolila výjimku, že může za družstvo hrát pět starších děvčat, jinak bychom museli soutěž mini ukončit úplně.

V prvním zápase, kdy děvčata hrála doma s Kyjovem, podlehla soupeřkám o jeden koš, ale ve druhém utkání si již nenechala výhru sebrat, a tak se mohla radovat ze svého prvního basketbalového vítězství. Je to odměna za pozitivou letní přípravu, včetně náročného soustředění, na kterém byla děvčata poprvé.

V současné době některé dívky, které letní tréninky absolvovaly, již basketbal nehrají, neboť nemají chuť se v tomto rozsahu a náročnosti košíkové věnovat, což je velká škoda. Pokud ale děvčata chtějí vyhrávat, nemůžou navštěvovat „kroužek košíkové“.

Opakem družstva minižákyní je družstvo dospělých, kde je v současné době kolem 17 aktivně hrajících žen a dorostenek. K basketbalu se vrátilo i pár bývalých hráček, takže věříme, že ženský basketbal se tady ještě chvilku hrát bude.

Informace z oddílu kulturistiky a silového trojboje

Vedoucí oddílu Mgr. Antonín Hostina

Letošní rok 2009 byl již 31. rokem od založení oddílu. Oddíl se dlouho budoval. Ale oč déle se tvořil, o to má pevnější kořeny. Zájem o cvičení je stále neutuchající. Posilovnu využívají všechny věkové skupiny místních cvičenců, ale i cvičenců a cvičenek z okolních obcí a z Břeclavi. Podmínky, které skýtají prostory a vybavení posilovny, patří mezi nejlepší v kraji. Tímto samozřejmě nemyslím různá špičkově zařízení fitcentra, která slouží pro byznys. Prostory posilovny našeho oddílu a podmínky pro využívání jsou postaveny tak, aby sloužily

širokému využití všech občanů, ale především naší mládeži. V podzimních a zimních měsících využívají posilovnu mladí fotbalisté, kteří cvičením zpevňují šlachy, úpony a svaly, ale zároveň si udržují dobrou kondici na jarní kola. Posilovna je také využívána našimi reprezentanty. Milan Mrázek, mistr Evropy seniorů z roku 2008, přestože už vloni započal svou druhou padesátku, pravidelně třikrát týdně navštěvuje posilovnu. A říká: „Od té doby co cvičím, nevím co je to nemoc.“ Stejně tak posilovnu využívá reprezentantka ČR v trojskoku

Martina Šestáková (Darmovzalová). Prostory posilovny využívala k přípravě na olympijské hry v Pekingu.

Naši dorostenci, sourozenci Maškovi, Libor Škrobáček, Jakub Klvaňa, které na soutěže připravuje Hynek Janulík, v letošním roce posbírali na přeborech v silovém trojboji spousty medailí. Díky jejich výsledkům a výsledkům Milana Mrázka byl oddíl na přeborech ve Vranovicích vyhlášen nejúspěšnějším oddílem JmK.

Florbalisté plní své cíle

<PG>

Florbalový oddíl TJ Sokol Lanžhot vstoupil do své již osmé sezóny. Stejně jako v loňské sezóně je oddíl reprezentován šesti družstvy.

A tým mužů má po loňském sestupu z 3. ligy jasný cíl, postoupit z jihomoravské ligy zpět. Postavení v tabulce tomu zatím odpovídá, ze šesti zápasů pět jednoznačných výher a jedna těsná prohra řadí mužstvo s 15 body a skóre 44:17 na třetí místo v tabulce s minimální ztrátou na první Bučovice.

B tým loni jihomoravský přebor vyhrál a letos se nemůže snažit o nic jiného, než tento výsledek zopakovat. Zatím se to také daří, z osmi zápasů B tým sedm vyhrál a jednou remizoval. V tabulce to znamená jednoznačně první místo s 22 body a skóre 48:25, náskok na před druhým týmem je 9 bodů.

C tým vznikl z loňských juniorů, kteří dorostli do mužského věku, a hraje stejnou soutěž jako B tým. Z dosavadních šesti zápasů se mu povedlo dva vyhrát, v tabulce mu patří 7. místo se 6 body a skóre 25:29.

Družstvo dorostenců využilo svých doposud posbíraných zkušeností a do své druhé sezóny ve 2. lize doslova vletlo, když vyhrálo první čtyři zápasy sezóny. Poté přišlo drobné zaváhá-

ní, i tak mu ale patří za 4 výhry, jedna remíza a jedna prohra, se 13 body a skóre 37:24 druhé místo v tabulce.

Družstvu mladších žáků před sezonou dorostlo několik hráčů do vyšší věkové kategorie, ale soupiska se stále rozrůstá o další nové hráče. V této kategorii nebudu psát o výsledcích, protože u menších dětí má být důležitá především radost ze hry. ČFBÚ už několik let uvažuje o zrušení tabulky, protože na výsledcích kolikrát více záleží trenérům než samotným hráčům.

Družstvo žen odehrálo ve 2. lize čtyři zápasy, dokázalo vybojovat jednu remízu. Ostatní zápasy skončily těsnými prohrami, takže se těšíme na další bodový přísun.

Těsně po uzávěrce tohoto čísla pořádal florbalový oddíl 1. ročník turnaje v badmintonu. Tento nápad vznikl především z toho, že by bylo velmi složité uspořádat např. turnaj neregistrovaných hráčů ve florbale. Zvolili jsme proto úplně jiný sport, který každý zná. Chtěli jsme tak umožnit „zasportovat si“ široké veřejnosti. V době čtení tohoto čísla už budeme vědět, jak se turnaj vydařil a zda z tohoto turnaje vznikne tradice.

www.florballanzhot.cz

Činnost tenisového oddílu v roce 2009

Za tenisový oddíl Sokol Lanžhot Dalibor Kováč

1. Část sportovní:

Soutěže družstev – V roce 2009 měl tenisový oddíl Sokol Lanžhot v různých soutěžích přihláшено celkem osm družstev. Soutěži řízených Jihomoravským tenisovým svazem se zúčastnilo pět družstev ve všech kategoriích.

V kategorii dospělých hráčů jsme měli zastoupení ve III. třídě krajské soutěže JTS. Po loňském postupu bylo v sezóně 2009 úkolem družstva udržení této soutěže. Družstvo dospělých nejenže úkol splnilo, ale kromě proher s Jiskrou Otrokovice a LTC Hodonín již nezaváhalo ani jednou a v celé soutěži obsadilo třetí

dě krajské soutěže JTS, jsme znovu oprávněně doufali v udržení této soutěže pro následující sezónu. Bohužel generační výměna mezi hráči této kategorie zapříčinila určitý pokles výkonnosti družstva. Dorostenci, i přes dvě těsné porážky s TK Natali Mostkovice a TK SK Zlín, nevyhráli v celé soutěži ani jedno utkání a sestoupili do nižší třídy. Tento výsledek je asi jediným zklamáním mezi umístěními našich družstev.

Družstvo starších žáků se v roce 2009 opět představilo ve III. třídě krajské soutěže JTS. I přes to, že nás v této soutěži reprezentují převážně hráči z řad mladšího žactva, byl úkolem tohoto družstva postup do vyšší třídy. Tento úkol byl bezesbýtku splněn. Rozhodujícím se ukázalo hned první utkání proti Sokolu Slavkov, které družstvo vyhrálo nejtěsnějším poměrem. Také v dalších utkáních toto družstvo ukázalo svou herní převahu. Ve čtyřech následujících zápasech tři vyhrálo bez ztráty jediného bodu.

Družstvo mladšího žactva se zúčastnilo tak jako v předcházejících letech II. třídy krajské soutěže JTS. Také zde jsme pomýšleli na nejvyšší příčky. Družstvo nakonec v silné konkurenci výtečně obstálo a celou soutěž vyhrálo bez jediné prohry. Jednoduché to však nebylo. Nejtěžší byla utkání se Sokolem Slavkov, LTC Hodonín a hlavně na kurtech TK SK Zlín. Všechna naše družstva vyhrála nejtěsnějším rozdílem. Za zmínku stojí, že mladší žactvo bude v sezóně 2009-10 nastupovat v I. třídě, což je druhá nejvyšší dlouhodobá soutěž této kategorie v České republice.

Poprvé v historii oddílu jsme měli přihláшено také družstvo v kategorii Babytenis, což je soutěž pro děti ve věku 8 a 9 let. Vzhledem k výkonnosti našich hráčů bylo toto družstvo zařazeno přímo do babytenisové ligy mezi nejlepší celky na jižní Moravě. I když toto družstvo neztvítěžilo ani v jednom utkání, nevedly si naše děti proti zkušenějším výběrům špatně, což je náznak dobré kvality hráčů, kteří nás

místo jen díky horšímu skóre. O vyrovnanosti celé soutěže hovoří statistika všech utkání. Kromě výrazné prohry s Jiskrou Otrokovice všechna další utkání skončila nejtěsnějším výsledkem. Toto umístění lze považovat za nejlepší umístění družstva v kategorii dospělých v celé historii našeho tenisového oddílu.

V dorostenecké kategorii, kde naše družstvo po loňském postupu poprvé startovalo ve II. tří-

budou reprezentovat v příští sezóně v kategorii mladšího žactva.

Tenisový oddíl Sokol Lanžhot měl i v roce 2009 zastoupení v soutěžích družstev neregistrovaných hráčů.

V 1. lize nás reprezentovalo družstvo Tenis Lanžhot, ve složení Dušan Riška, Petr Gál a Vladan Petrla. U tohoto družstva jsme vzhledem k výsledkům z minulých sezón znovu očekávali boj o nejvyšší příčky. Družstvo však provázela smůla. Ještě před zahájením soutěží se zranil Dušan Riška, což určitě bylo znát na prvních výsledcích. Závěr soutěže však již družstvo odehrálo ve výborném stylu, ale na postup do Play Off to bohužel nestačilo. Nakonec díky horšímu skóre obsadilo páté místo.

Družstvo 1. Tenis Lanžhot ve složení Radek Janík, Jaroslav Bartoš, Jiří Hostina a Jan Hloušek nás znovu zastupovalo ve 2. lize. I u tohoto družstva jsme zaznamenali zlepšení. Na rozdíl od loňské sezóny, kdy bojovalo o udržení ve 2. lize, se mu letošní ročník vydařil. V závěrečném účtování odsadilo konečné čtvrté místo, znovu pouze díky horšímu skóre.

V roce 2009 náš oddíl reprezentovalo v soutěžích neregistrovaných hráčů také třetí družstvo pod názvem Sokol Lanžhot B, ve složení Bača Petr, Hallang Jan, Uher Radek a Kostka Jan. V soutěži sice obsadilo čtvrtou příčku, ale pouze bod od prvního místa, když o tomto umístění rozhodla jedna nepovedená čtyřhra dohrávaná za večerního šera.

Soutěže jednotlivců – Po několika letech se naši hráči zúčastnili, také dvou turnajů v kategorii dospělých. Bohužel bez většího úspěchu.

Pokles zájmu o turnaje jednotlivců jsme znovu zaznamenali v dorostenecké kategorii. Celkem se naši dorostenci zúčastnili kromě Jihomoravských přeborů venku a v hale dvou turnajů třídy A, pěti turnajů třídy B a deseti turnajů třídy C. Úspěchy však sklízeli pouze v kategorii dorostenek. Mezi ně lze řadit vítězství Hanky Kováčové ve dvouhře na turnaji pořádaném našim tenisovým oddílem, finálovou účast na turnajích v Letovicích, v Tuřanech, ve Slavkově a na kurtech TC Brno. Mezi čtyři nejlepší hráčky Hanka Kováčová postoupila znovu na turnaji ve Slavkově a na halovém

turnaji v Letovicích. Další vavříny dorostenky sklízely ve čtyřhře. Byla to Hanka Kováčová spolu s Michaelou Krchovou, kterým se podařilo zvítězit na dvou turnajích v Letovicích, ve Slavkově a na kurtech TC Brno. Ve finále hrála tato dvojice na turnaji, který pořádal oddíl ŽLTC Brno a na halovém turnaji v Tuřanech. Semifinálovou účast si vybojovala na přeborech Jihomoravského kraje a znovu v Tuřanech. Další úspěch dívky zaznamenaly na turnaji v Lanžhotě, kde Hanka Kováčová spolu s Alžbetou Gellingerovou zvítězily nad dvojicí Kováčová Pavla, Trubačová Pavlína. Ještě jedno semifinále vybojovala Hanka Kováčová spolu s Markétou Marcaníkovou na kurtech ŽLTC Brno a s Pavlínou Trubačovou ve Slavkově. Také Alžbeta Gellingerová dosáhla na semifinále spolu s Miroslavou Menšíkovou na zimním turnaji v Tuřanech. Právě tyto výsledky ovlivnily posun Hanky Kováčové o 123 míst na Českém žebříčku.

V kategorii staršího žactva se naši hráči zúčastnili celkem dvou turnajů třídy B a dvaceti jednoho turnaje třídy C. V chlapecké kategorii dosáhl úspěchu ve dvouhře Dominik Kunický finálovou účastí na turnaji ve Slavkově. Do semifinále se probojoval ještě na turnaji na Moravské Slávii Brno a v Mostkovicích. Také ve čtyřhře se tomuto hráči dařilo. Zvítězil společně s Jakubem Haldinou na turnaji ve Slavkově, finále si zahrál s Janem Kuthanem v Otrokovicích, s Dominikem Hájkem na kurtech Moravské Slávie a v Lanžhotě. S tímto spoluhráčem postoupil do semifinále ještě na turnaji v Mostkovicích. Další semifinále pak dosáhl společně s Viktorem Kacrem na turnajích v Tuřanech a ve Znojmě. Z děvčat pak mezi staršími žáky zvítězila Pavla Kováčová na turnaji v Tuřanech, finále hrála na turnaji oddílu Tesla Brno. V semifinále dvouhry účinkovala v Lanžhotě, Otrokovicích a na kurtech TC Brno. Ve čtyřhře zvítězila spolu s Michaelou Bryškovou na turnajích oddílů TK Tuřany a TC Brno. Další vítězství dosáhla spolu s Kateřinou Dobšíkovou na turnaji oddílu Tesla Brno. Finále hrála Pavla Kováčová s Lindou Dubskou na zimním turnaji ve Znojmě a s Petrou Kováčovou v Lanžhotě. Do semifinále postoupila

spolu se Sabinou Machalovou v Kroměříži a na turnaji třídy B v Kyjově.

Jak naznačuje počet odehraných turnajů, byl největší zájem o turnaje jednotlivců mezi mladšími žáky. Mimo přeborů Jihomoravského kraje se zúčastnili celkem dvou turnajů třídy A, pěti turnajů třídy B a osmnácti dvou turnajů třídy C. Tento zájem samozřejmě přinesl také úspěch pro tyto hráče. Ve dvouhře chlapců vybojoval vítězství Viktor Kacr na turnaji v Hodoníně, v Letovicích a Lanžhotě. Další hráč, který se může pochlubit finálovou účastí ve dvouhře, je Michal Ivičič. Podářilo se mu to na turnaji oddílu ŽLTC Brno, v Letovicích, ve Znojmě a v Hodoníně. Do semifinále pak postoupil ještě na turnaji oddílu Tesla Brno. Také ve čtyřhře se těmto hráčům dařilo. Společně zvítězili na turnaji v Lanžhotě a v Letovicích. Vítězství dosáhl Viktor Karc ještě na turnaji v Hodoníně, tentokrát s Janem Kuthanem. Finálovou účast si připsal v Tuřanech s Richardem Šebelou a semifinále hrál v Uherském Hradišti s Mikulášem Samkem. Michal Ivičič zvítězil na turnaji, který pořádal oddíl TILIA Brno, kde mu byl spoluhráčem Vitaly Sachko. Finále se zúčastnil ještě ve Znojmě s Jakubem Krajčirem a v Tuřanech s Mikulášem Samkem. Do semifinále pak postoupil ještě ve Zlíně, kde mu byl partnerem Jakub Bukovský. Z mladších žákyň dosahovala úspěchů pouze Pavla Kováčová. Mezi největší patří finálová účast na přeborech Jihomoravského kraje, čímž si zajistila přímý postup na Mistrovství České republiky, kde se probojovala mezi šestnáct nejlepších hráček. Dalším úspěchem lze označit účast ve čtvrtfinále mezinárodního turnaje žactva ETA 12. Mimo tyto výsledky ve dvouhře k úspěchům určitě patří finálová účast na turnaji třídy B v Kyjově, vítězství na turnajích v Lanžhotě a na kurtech TC Brno. Finálovou účast Pavla Kováčová zaznamenala ještě na přeborech města Brna. Ve čtyřhře zvítězila spolu s Karolínou Novotnou na turnaji třídy B v Kyjově. Na turnajích třídy C zvítězila v Lanžhotě s Nikolou Kaplanovou, na brněnských přeborech s Renatou Pleskačovou a na kurtech TC Brno se Sabinou Machalovou.

Také v kategorii Babytenis se naši hráči zúčastnili řady turnajů. Mezi nejlepší hráčky se

zařadila Marie Kacrová. Dobré výsledky zaznamenal také Jan Maloch a Denisa Venglovičová.

Všechny výsledky jednotlivců se samozřejmě projeví na bodovém ohodnocení hráčů a jejich umístění na celostátním žebříčku.

Tenisový oddíl Sokol Lanžhot znovu uspořádal v roce 2009 tři oficiální turnaje pod hlavičkou ČTS. Všechny tyto turnaje se vydařily díky pěknému počasí a výborné práci všech, kteří se podíleli na jejich organizaci.

Další akce pro jednotlivce byly uspořádány na klubové úrovni našeho oddílu. Tenisový oddíl v tomto roce pořádal již 15. ročník soutěže Lanžhot Cup. Tato soutěž, která je dlouhodobá a je hrána vyzývacím systémem, bohužel díky vytíženosti hráčů převážně z žákovských kategorií zaznamenala úbytek zápasů. Na rozdíl od roku 2004, kdy bylo odehráno v této soutěži celkem 144 zápasů, klesl počet utkání v roce 2009 na číslo 38. I když byly opět sloučeny kategorie dospělých a dorostu, jakož i kategorie staršího a mladšího žactva, byl v kategorii žactva odehrán pouze jediný zápas. A tak celá tato soutěž byla odehrána vlastně díky hráčům, kteří se účastní některé z neregistrovaných soutěží.

Jako společenskou akci tenisový oddíl uspořádal 1. ročník turnaje smíšených dvojic pod názvem Fet Cup 09.

Již tradičně tenisový oddíl pořádá na začátku prázdnin tzv. Cyrilometodějský turnaj. Znovu byl tento turnaj uspořádán jako turnaj otevřený, což znamená, že není důležitá registrace hráče. V roce 2009 se ho zúčastnilo celkem 30 hráčů a hráček.

Jednou z největších akcí, kterou náš oddíl uspořádal, bylo přátelské utkání proti výběru hráčů z Jihoafrické republiky. Tuto zemi reprezentovali dorostenci a dorostenky, kteří prošli výběrovým sítím, do kterého se přihlásilo asi 360 hráčů a hráček. Do Evropy pak odestavovalo dvacet čtyři tenistů. Díky přátelským vztahům s panem Vetrem, který tuto akci organizoval, projevil tento výběr zájem o utkání v Lanžhotě. Protože náš oddíl nedisponuje tolika hráči dorostenecké kategorie, požádali jsme o výpomoc také okolní oddíly. Nakonec naše barvy hájili ještě hráči oddílů Slovácký TK Břeclav a TC Brno. Díky kvalitě hráčů těchto oddílů, kteří

se účastní převážně ligových soutěží, mělo toto utkání rozhodně vysokou úroveň. Jsme rádi, že se nám podařilo tuto akci uspořádat bez nejmenších problémů a tím jsme přispěli k výrazné prezentaci jak tenisového oddílu, Tělovýchovné jednoty Sokol Lanžhot, tak i celého města Lanžhot.

Tenisový oddíl Sokol Lanžhot v roce 2009 znovu uspořádal tenisové soustředění žáků, tentokrát č. 8. Tohoto soustředění se zúčastnilo 24 hráčů a hráček z Lanžhota a ze Šaštína. Dětem se na kurtech věnovalo až sedm trenérů a závodně hrajících hráčů. Znovu byly na denním programu také kondiční tréninky, které vedl Dalibor Horák a Jana Šlancarová. Na závěr soustředění tradičně proběhl turnaj zúčastněných hráčů.

Také v roce 2009 pořádal tenisový oddíl turnaje pro různé organizace. Především to byly turnaje pro sportovní oddíly sdružené pod TJ Sokol Lanžhot, turnaj započítávaný do Slováckého okruhu neregistrovaných hráčů, pořádaných panem Průšou, dále pak to byl turnaj pro ČD, turnaj pro STK Břeclav, SDC Brno a Policii ČR.

2. Část hospodářská:

Členská základna – V roce 2009 měl tenisový oddíl celkem 102 členů, což je o třináct méně než v roce 2008. Z toho bylo 43 mužů, 16 žen, 7 dorostenců, 5 dorostenek, 3 starší žáci, 2 starší žákyně, 6 mladších žáků, 6 mladších žákyň, 7 žáčků a žákyň ve věku osm a devět let

a 8 dětí ve věku šest až osm let. V našem oddíle byly registrovány 4 starší žákyně, 5 mladších žáků, 3 mladší žákyně a 2 děti ve věku osm až devět let ze Šaštína, kteří nejsou členy tenisového oddílu Sokol Lanžhot. Oddíl měl celkem 43 registrovaných hráčů a hráček, 5 školených a registrovaných trenérů a 6 rozhodčích licence B.

Společenské akce - Lanžhotské hody byly na tenisových kurtech vždy spojeny s různými společenskými akcemi. V roce 2009 jsme znovu „strúhali“ a stavěli májku a znovu jsme uspořádali pondělní posezení s dechovou hudbou Lanžhotčanka.

Brigádní činnost – Zahajovací brigády na úpravu kurtů proběhly tradičně za velkého zájmu členů oddílu. Bohužel vliv počasí a velké nároky na obsazení kurtů měly na svědomí problémy, které nás trápí již řadu let. I přes přípravné práce na podzimních brigádách, na kterých jsme se snažili o srovnání kurtů, se znovu objevily problémy s vyšlapáváním dvorců za základními čarami. Tento problém se zdá vzhledem k vytiženosti kurtů zatím neřešitelný. Správcem kurtů byl v roce 2009 znovu Tomáš Bartoš. V průběhu roku jsme odpracovali 350 brigádnických hodin. Dále jsme v rámci brigád vybudovali oplocení ze zadní části tenisových kurtů, abychom zabránili dalšímu poškozování našeho majetku vandaly. V průběhu roku jsme přistoupili k částečné výměně poškozovaných plastových čar, provedli jsme úpravy v místnosti, která slouží jako cvičebna pro hráče, a opravili jsme svody na budově.

V roce 2009 pokračovala snaha tenisového oddílu o získání dotace na výstavbu dalších dvou tenisových kurtů. Bohužel ani v druhé výzvě o dotace z Evropské unie jsme neuspěli. Tenisový oddíl podal také žádost o dotace z krajské organizace ČSTV. Také tyto dotace však byly zrušeny z důvodu ekonomické krize. Protože pro rozvoj závodního i rekreačního tenisu v Lanžhotě je výstavba dalších dvou kurtů bezpochyby nutná, ani v sezóně 2010 naše snaha o získání financí nepoleví.

Bilancujeme první polovinu sezony

Josef Říha

Fotbal si po odehrání poloviny zápasů z aktuální sezony vybírá zaslouženou přestávku, a tak nastal čas pro krátké zhodnocení naší činnosti v druhé polovině roku 2009. Zatímco v uplynulých letech převažovala spokojenost jednoznačně s výsledky našich mládežnických mužstev nad družstvy dospělých, situace se nyní, asi trochu překvapivě, obrátila. Ale postupně.

Spokojenost může být u našich nejmenších

Potenciál v hráčích ale rozhodně je, a tak bude záležet jen na jejich zlepšeném přístupu k přípravě, ale také hodně na odpovědnosti ke kolektivu, abychom mohli být v průběhu a po skončení jarních bojů všichni spokojenější.

Také poslední mládežnická kategorie, dorostenci, mají zcela jistě na víc, než jen na umístění v polovině tabulky. Mužstvo v průběhu podzimu postihla v nebyvalé míře zranění a nemoci hrá-

z přípravy, kde ještě úplně nezáleží na výsledcích utkání, ale především na výkonnostním a osobním růstu, přesto se umístili po polovině zápasů na 6. místě.

Největší starosti nám dělali téměř po celý podzim mužstva mladších a starších žáků, kteří ač hrající pod hlavičkou Sokola Lanžhot, tvoří sloučená družstva se Sokolem Kostice. Ani toto spojení dvou oddílů, podporováno maximálně z obou stran, však nedokázalo vyřešit personální otázky a obě mužstva se potýkala ve většině zápasů s nedostatečným počtem hráčů! Bohužel nám v tomto směru moc nepomohli ani rodiče některých hráčů, což je zvláště zarážející, pokud je rodičem např. bývalý aktivní fotbalista. Mužstva hrají kvalitní krajský přebor, ale přístup všech hráčů tomu určitě neodpovídal, výsledkem je potom umístění mladších žáků na posledním 14. místě, u žáků starších pouze o příčku výše.

čů, proto odehrálo převážnou část sezony ve značně kombinované sestavě, přesto chybělo větší semknutí týmu, které by chybějící hráče dokázalo aspoň částečně nahradit.

U našeho béčka se jednoznačně projevil zlepšený přístup některých hráčů k přípravě, na který jsme dlouho apelovali, a tak se mužstvo od začátku pohybovalo v popředí tabulky, aby se po půlce sezony umístilo na velmi slušném 4. místě. Nezbyvá než věřit, že se k lepší účasti na přípravě připojí i ostatní a pak bychom mohli očekávat i posun ještě výše.

I když naše áčko nevstupovalo do soutěže v roli největšího favorita, tak se od úvodního kola usadilo na vedoucí 1. příčce a celkem překvapivě na ni již nikoho dalšího nepustilo, přezimuje proto v čele tabulky. Je to výsledkem práce celého kolektivu, proto nebudeme vyzdvihoval žádného jednotlivce, zásluhu na tom mají všichni

hráči, kteří do hry zasáhli. Ti všichni také přispěli k tomu, že po dlouhé době máme také nejlepšího střelce soutěže, kterým je náš Marcel Mihál s 11 přesnými zásahy ve 13 zápasech. Naše umístění je pro nás ale současně velkou výzvou pro jarní boj, do kterých už v roli favorita vstupovat

věříme, že si najdou cestu na náš stadion i další.

Na konci září letošního roku došlo také k dalšímu mezníku v historii našeho stadionu Na Šlajsi, kdy byl zprovozněn automatický zavlažovací systém, který přispěje k ještě kvalitnější, ale hlavně také úspornější údržbě travnaté

budeme, přesto budeme soupeřit s několika mužstvy s ambicemi taktéž nejvyššími, takže se máme v jarních zápasech zcela jistě na co těšit. I když se naše mužstvo prezentovalo útočným fotbalem, o čemž svědčí i největší počet vstřelených branek ze všech účastníků, tak se současně potvrdilo, jak těžce se získávají zpět ztracení diváci. S výjimkou hodovního zápasu byly pro nás domácí návštěvy spíše menším zklamáním, velmi slušnou podporu jsme měli ale naopak na venkovních hřištích. Všem příznivcům, kteří nás po celý rok podporovali, patří poděkování a

plochy. Až do Vánoc budou finišovat další práce na budově kabin na stadionu, zejména pak výměna střešního pláště a dále některého vnitřního vybavení, které si po 25 letech provozu již žádalo výměnu. Finance na tuto již nezbytnou rekonstrukci byly získány zásluhou dotací států a také městských, za což všem odpovědným děkujeme.

Fotbalový oddíl přeje všem poklidné prožití vánočních svátků a mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti v novém roce.

www.sokol-lanzhot.cz

Návrat mistrů Moravy v prasečáku

Jožulka Uher

Otázky mi kladl v rozpacích a nakonec mne poprosil, abych nikomu neříkal, že se na to ptal právě on. Slíbil jsem mu to, a navíc, že mu odpovím přes zpravodaj. Myslím si totiž, že by moje odpovědi mohly zajímat i jeho stejně staré, čtrnáct až patnáctileté kamarády, kteří jako on sní nad fotbalovým míčem, o kdo ví,

jaké kariéře. Snil jsem o ní v tom devětačtyřicátém roce minulého století, jako šestnáctiletý kluk, i já.

„Pane Jožulko, a kolik jste dostali za ten titul mistrů Moravy? Nebo za to druhé místo v republice? Dnes byste byli na prodej za veliké peníze...“

V roce 1949 v Československu profesionální sport neexistoval. Byl dokonce zakázán, ba co více, komunistickou stranou a jejími funkcionáři odsuzován jako kapitalistický nešvar.

Takže ani v první fotbalové lize žádný hráč neměl fotbal jako zaměstnání. Byli vedeni v národních podnicích v různých dělnických nebo úřednických profesích, kam však docházeli jenom na návštěvy, aby se neřeklo. Když mohli mít značné výhody armádní sportovci, proč by je nemohli mít i ti naši, říkali si komunističtí funkcionáři. A tak pokrytectví dalo vznik zvláštním amatérům, ale jak říkám, ne všem. O penězích se sportovcům a fotbalistům v takových obcích, jakou byl např. Lanžhot, ani jen nesnilo. Dorostencům už vůbec ne. Zde byl každý skutečně tím, co měl napsáno v občance, a fotbal hrál pouze pro potěchu či slávu rodiště. Pokud té slávy ukápl trochu i na toho kterého hráče, byla radost dvojnásobná. Nikdo jí však nezneužíval nebo nevyužíval k finančně prospěšným přestupům. Věrnost klubovému dresu byla samozřejmostí, její porušení hanbou na celý život.

Na hřiště soupeřů v blízkém okolí jsme jezdili na kolech, všude jinde vlakem. Síť státní autobusové dopravy neexistovala. Legendou i postrachem býval „autobus“ pana Patrmána z Kostic... Nepamatuji si proto, že bychom byli někam jeli autobusem. Vlak byl náš nejdostupnější, nejjistější a nejlevnější dopravní prostředek. Samozřejmě, že ne rychlík, ale osobáček.

O dres, trenýrky, štlupny a kopačky se staral každý sám. Praly nám je mamičky. Kopačky jsem si globinem ošetřoval pozorněji a s větší

láskou než polobotky do kostela. Rodiče mi koupili takový maličký kufříček z papíru, do kterého se mi to všechno taktak vešlo, navíc v kabelce od mouky jeden krajíc chleba nama-

zaný sádlem, překrojený a slepený půlka k půlce. Po zápase jsem zapil chleba vodou, která se vždycky někde na nádraží našla, pumpy na nich nechyběly. Sodovky jsem si neužil, o pivu ani nemluvě, to si uměli dát ti starší kamarádi, kteří si už nějaký ten groš vydělávali, nebo měli štedré rodiče.

Jak už jsem předešle psal, o titul mistrů Moravy jsme hráli s dorostenci Victorie Přerov. Ve dvou zápasech: u nás a u nich. Pokud by se stalo, že bychom jednou vyhráli my a podruhé oni a skóre by bylo stejné, rozhodoval by třetí mač na neutrálním hřišti. Málem k tomu došlo, málem...

Po prvním utkání u nás v Lanžhotě, kdy jsme prohráli 2 : 4, nedal by na naše vítězství v odvetě v Přerově nikdo ani zlámanou grešli, jak se říká. Kdo by nám tedy co sliboval? Stalo se však nemožné (jak to ve sportu často chodí), my jsme vyhráli, dokonce díky v poslední minutě vstřelené čtvrté brance takovým poměrem, který nás pasoval na **mistry Moravy**.

Kluci – spoluhráči a s nimi pár nejvěrnějších fanusů, kteří s námi do Přerova vlakem jeli, říkali, že když padla ta poslední rozhodující branka, tak náš po celý rok obětavý vedoucí, je muž jsme tuším říkali „výpravčí“ (měl na starosti registračky

a jednal s funkcionáři soupeře i s rozhodčími a dával na nás ve vlacích pozor), pan Tonda Tuček, radostí bez sebe prý běhal sem a tam, v hrsti nad hlavou nějaké papírové bankovky, a

křičel: **Týdeň ožralí, týdeň ožralí!** Tím chtěl naznačit, že se bude titul týden oslavovat pitím natolik, že nikdo nezůstane střízlivý. Pravdaže se to pravdou nestalo a ani stát nemohlo. Hned v pondělí ráno jsme my studenti „naklusali“ do gymplu, učni a dělníci tam, kam jim bylo třeba a v povinnosti. Žádné eldorádo.

Bohužel, to jsme si, nebo někteří to si, odbyli už v Přerově samotném. Už byl večer, když jsme se z hřiště ocitli, nevím zásluhou koho, v jakési hospodě či restauraci. Tam se náš zpěv, náš vítězný chorál, rozezněl na plné pecky. Zpívalo se, hulákalo a – a pilo! Až na hrstku dá se říct že skoroabstinentů, mezi něž jsem patřil i já. Lemonádky jsem mohl, tentokrát, vypít co by moje hrdlo ráčilo. Kdo to všechno platil, nevím, možná že ty peníze z hrsti pana Tondy Tučka. Možná, na jak dlouho patřila ta hospoda jenom nám. Ale přišel čas odebrat se na nádraží na vlak, osobáček samozřejmě. To už bylo hodně pozdě večer. Už cestou z hospody na nádraží byl s některými mými kamarády problém, jak dosáhnout toho, aby na perón došli po svých. Nakonec se to zvládlo (obyvatelé některých přerovských ulic si tenkrát mohli myslet, že se snad z fronty druhé světové války vrací opilí Rusáci, až na to, že se nestřílelo). Osobák už čekal a my jsme se „nacpali“ do posledního jeho vagonu.

Neušlo nám však, že za tento poslední vagon byl připojen navíc i jeden vagon z nákladní vlakové soupravy, vagon lidově zvaný „prasečák“. Zastřešený a uzavíratelný zvenčí. I stalo se, že když se na chodbičce před dveřmi do kupé ten alkoholem nejzdecimovanější náš kamarád pozvracel, a to se pořád zpívalo a hulákalo a řvalo, vrazil do vagonu průvodčí. Jakmile uviděl louži zvratků, začal rvát hlasitěji nad všechen ostatní řev, že **on taková lidská hovada nikam nepoveze a že jestli chceme odjet, tak jediné pod tou podmínkou, že ten, kdo se tak hovadsky vyblval, bude navagonován do toho za osobák připojeného vagonu prasečáku.**

Stál si na svém rozhodnutí, a tak se nedalo nic dělat. Jak zákon káže opilý, náš kamarád musel do prasečáku. Bylo však rozhodnuto, že samotného jej v něm nechat nemůžeme. A tak prý kdo se obětuje a půjde ho vartovat?

Šel jsem, protože ochlasta kamarád mne měl rád a dal na má slova, a spolu s námi ještě tuším Zdenek... Ve vagonu jsme si sedli na podlahu, kamarád mezi námi, opřeli jsme se zády o stěnu vagonu a průvodčí nás zvenku zavřel. Mohlo se jet, výpravčí mohl dát osobáčku pokyn k odjezdu.

Do Břeclavi si to šine osobáček s mistry Moravy, z nichž část si užívá tmy a „pohodlí“ prasečáku. Kamarád sedě mezi mnou a Zdenkem brzo usnul. Až do Břeclavi jsme s ním už žádnou starost neměli. A pak vystupoval skoro střízlivý, nechápající, proč se s ním dereme ven z prasečáku. Ještě štěstí, že na nás nikdo nezapomněl. V Lanžhotě na nádraží jsme byli potom coby dup, aniž by na nás někdo čekal a vítal. Každý, jak mohl, pádil nočním Lanžhotem domů, aby se stačil trochu vyspat pro povinnosti, které na nás čekali hned od božího pondělního rána...

„Ná a co? Šak sú hody, no né?!“ říkala i mravně jinak přísná „súdná stolica“ stařínek, když byla chasa, včetně děvčat, o hodech „rozvířenější“ než jak zákon káže. Ne jinak byla „vyhodnocena“ i naše „ukázka“ lanžhotských hodů v jedné přerovské hospodě (ale řeknu vám, že tak jak uměl verbovat Franta Čapla, naše brankářské eso, tak by to možná ani dnes nesvedl mnohý vyhlášený tzv. verbíř při soutěžích) i ten malý její návrat z Přerova do Břeclavi v prasečáku. Kdo by dělal oracie kolem takové prkotiny, když nás čekaly boje o titul mistra Československa?

Než vzplanuly, přece jenom jsme něco dostali. Ne pár lepanců po čuňách, jak kdosi navrhoval, ale velké diplomy a krásné odznaky do klop sak, výjimečně k této události vyrobené. Samozřejmě, že ani šestku bonusu k tomu. Nikdo z nás by to ani nečekal. Byli jsme opravdu amatéři...

Ani do posledního zápasu v Bratislavě nás nikdo nehecoval žádnými bankovkami. Leč jakýsi „dopink“ se přece jenom „provalil“. To bylo tak. Naše fotbalové úspěchy na celorepublikové scéně probudily z nezájmu o ty mladé blázný kolem kulatého nesmyslu i tenkrát ještě početný stav sedlácký, jaký míval v Lanžhotě vliv a váhu. Na vědomost nám, dorostencům, bylo

dáno, že pokud se staneme mistry republiky, tak **sedlák strýc Jan Ciprys, řečený Buchtica z Dolní ulice, nám dají k sežrání to největší prasisko, keré mají! A velkopodnikatel pan Václav Osička dodají tolik vína, kolik by sa nevešlo ani mezi břehy Kyjovky. A o chleba že sa už také nejaký ten pekař postará...** Ej, mohli jsme si dělat chutě, mohli. Bohužel, přišel nás. Titul nejvyšší zůstal v Bratislavě.

Bylo nám k beču, ale takový je už život sám, jednou vyhraješ a podruhé dostaneš na frak. Na závěr mého vzpomínání se musím přiznat, že zatím co si to prý „druzí odpili“, jak jsem byl v mé skromnosti upokojován, já jsem přece jenom něco navíc, nad statut amatéra, dostal. Dárek mně tolik milý.

Měl jsem tenkrát dvě velikánské lásky: první byl fotbal a druhou knížky. Až na třetím zpěv a muzika. O děvčatech se mi jenom zdálo. Bylo to v Čechách, v městečku Hořovice, kde nás čekalo jedno z utkání. Procházel jsem se po náměstí v doprovodu mimořádně střelecky úspěšného útočného centrhalva **Mírka Petrly**, hráče prvního mužstva Lanžhota. Jeho trestňáky a penalty „bodlem“ byly pověstné a často nechyatelné. Ani nevím už, proč tam tehdy s námi byl, vedle našeho pravidelného „výpravčího“ pana Tondy Tučka. V Hořovicích jsme nocovali v nějakém zámečku. Někteří kluci dělali kravál a ne a ne jít spát. A tak pan Tonda vyšel ze svého pokoje do takové velké

schodištní haly, jen v podlikačkách a s bečem na krajíčku křičel, že jestli nezalehneme, tak že okamžitě půjde domů, do Lanžhota, pěšky, jen v těch podlikačkách. Kluci raubíři se nad ním slitovali a byl klid... Když si na tu scénu, která nočnímu klidu předcházela, vzpomenu, musím se usmívat nad tím, k jakým výrokům dovede člověka dohnat zoufalství.

Ale zpět k té mé procházce s Mirkem Petrlou po hořovickém náměstí. Najednou jsme stanuli před výkladem knihkupectví. Páni, jaké v něm byly vystaveny nádherné, v mých očích, knížky právě pro kluky mého věku a povahy! Foglarovky a jim podobné. Mírek se mne zeptal, esli sa mje lúbjá, a že kerá. Tak jsem mu řekl. Pokýval hlavou a ... Ještě na konci prvního týdne po našem vítězném návratu z Hořovic jsem poštou obdržel v balíčku z toho hořovického knihkupectví hned tři knížky, ke kterým jsem tenkrát na procházce s Mirkem vzplál nevysloveným přáním mít je.

Bohužel i vyslovená přání se nám přecasto nesplní. Za vítězství v Bratislavě bych jistě ty tři knížky z Hořovic s těžkým srdcem dal, ano, dal, leč člověk ani ve sportu nemůže mít všechno a žádným handlem nedosáhne toho, na co nemá.

My, lanžhotští fotbaloví dorostenci jsme v roce 1949 asi, nebo určitě?, navíc než na druhé místo neměli. Ale i to bylo i z pohledu dneška obrovské vítězství!

Víme, o koho jde -ju-

V minulém čísle zpravodaje zaujala mnoho jeho čtenářů poslední strana obálky. Jsou na ní čtyři barevné fotografie, označené jako **Lanžhotský kroj na začátku 20. století**, Historická pohlednice z Lanžhota a Dragoun, zač. 20. století. Někteří čtenáři se zajímali, o koho na fotografiích jde. Až na **děvčicu a šohaja** na Historické pohlednici, to víme.

Ten pár šohaje pod guláčem a dívky v rožkách jsou rodiče **Anny Šebestové (1922): Václav Třetina (1884 – 1945) a Anna, rozená Ryčovská (1895 – 1959)**, z domu na ulici Hrnčíř-

ská (na Bendových jamě). Obě barevné fotografie, jako obrazové zvětšeniny pod sklem a v rámech, darovala paní Šebestová našemu muzeu.

O svém otci, jako **dragúnovi**, mi přišla povyprávět jeho dcera **Marie, provdaná Lucová (1928)** ze Sokolské ulice. Ten dragoun na fotografii je **Matěj Tuček, řečený Palanský, 1903 – 1945**, naposledy bytem v Nové ulici. Snímek pochází někdy z let 1921 – 1922. To už Rakousko-Uhersko neexistovalo, Evropa měla za sebou první světovou válku a zrodilo se Československo.

Vzhledem k jeho věku, první světová válka dragouna Matěje Tučka - Palanského už zverbovat nestihla, a možná mu i vzít život. Obstarala to za ni, bohužel, druhá světová válka v pondělí 9. dubna 1945, kdy bylo strýci Matějovi, jak jsem jej coby kluk poznával a potkával v naší Nové ulici, už dvaatřicet let a byl vdovcem.

V dopoledních hodinách uvedeného pondělí došlo k největší tragedii, k nejpočetnějšímu hromadnému zabití sedmi-osmi lanžhotských

občanek a občanů na dvoře **Jana Kuriála v Nové ulici**, a to po dopadu ruského dělostřeleckého granátu. Žije ještě pravděpodobně poslední svědkyně této tragédie, **Marie Fojtíková, rozená Šuláková**, dnes bytem u nádraží. S jejím svědectvím seznámíme čtenáře zpravodaje v příštím jeho čísle, ve kterém si i dalším článkem u příležitosti 65. výročí konce druhé světové války, lanžhotské frontové dny připomeneme.

Přehled vánočních akcí

26.12. – 13.30	Žehnání koní na Náměstí
26.12. – 15.00	Žehnání vína ve Společenském domě
26.12. – 18.00	Štěpánská taneční zábava – hraje DH Janička – sál restaurace Podlužan
29.12. – 16.00	Zabíjačka ve dvoře místního muzea
17.30	OHŇOSTROJ
16. 1. 2010 – 19.00	Krojový ples – sál restaurace Podlužan

Autobusy odjezdy			Vlaky odjezdy	
z Břeclavi X	z Lanžhota X	z Břeclavi 6 +	z Břeclavi X	z Břeclavi 6 +
5:15	s g 5:01	f 6:36	6:36	6:36
5:20	g 5:33	10:45	9:35	9:35
5:54 D	g 6:13	f 12:36	11:30	11:30
5:56	7:02 56	14:40	13:28	13:28
g 6:18	e 7:28	f 16:36 70	14:27	15:28
6:36	s f 7:26 50	f 18:36 70	15:28	16:28 63
6:45	f 7:55	20:45 16	16:28 61	17:28
6:48 56	s f 7:56	22:20 16	17:28	19:35
s 7:13 50	f 9:05		19:35	
s 7:40	10:05	z Lanžhota 6 +	z Lanžhota X	z Lanžhota 6 +
e 7:40	11:05	f 5:05	5:15 61	5:15 63
f 8:36	12:05	7:05	6:12	6:12
f 9:36	13:05	f 9:05	7:15	7:15
f 10:36	s g 13:23	f 13:05	10:22	8:23
11:45	14:11	f 15:35	12:15	10:22
s 12:42	s 14:53	e 17:05 70	14:23	12:15
12:45	15:15	19:05 70	15:23 61	14:23
13:45	15:38	21:05 16	16:23	15:23 63
s g 14:27	15:49		18:23 62	16:23
14:47	16:05		19:22 61	18:23 64
15:02	16:29	Juráček		19:22 63
15:32	16:35	z Břeclavi	z Lanžhota	
s 16:02	17:05	f 6:25 X	f 5:30 X	
e 16:10	18:05	f 9:20 X	f 7:27 X	
16:45	19:05	f 10:30 X	f 10:07 X	
e 17:10	20:05	f 14:16 X	f 13:30 X	
17:45	g 21:25			
18:45	Poznámky			
20:40	Odjezdy jsou podle poznámky: od nemocnice, z náměstí a z Nové ulice.			
g 22:20				
g 22:50 72				
16 - nejede 24.12.		X - jede v pracovní dny		
50 - nejede od 23.12.do31.12.,29.1.,od1.3.do5.3.,1-2.4., od 1.7.do 31.8.,27.10. a 29.10.		6 - jede v sobotu		
56 - nejede od 23.12.do 31.12. a od 1.7. do 31.8.		+ - jede v neděli a svátek		
61 - nejede 6.1.,2.4.,1.9.,15.9.a 1.11.		s - jede od/k Jednotě Nová ul.		
62 - jede jen 6.1.,2.4.,1.9.,15.9.a 1.11.		e - jede z/na náměstí Břeclav		
63 - jede 31.12.,6.7.,28.9.a 28.10.		f - jede od/k nemocnici		
64 - nejede 6.7.,28.9.a 28.10.		g - jede kolem Gumotexu		
70 - nejede 24.12.,jede také 31.12.		D - Mikulov - Zlín		
		72 - jede jen v sudých týdnech		
by © FM/2009/10 změna platí od 13.12.09				

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks, vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107 místo vydávání Lanžhot, odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz. Vyhraujeme si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2009. Tisk z dodaných podkladů: Tiskárna Blažej Pálka, Břeclav. Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687. Uzávěrka zpravodaje 1/2010 – 26. 2. 2010

První lanžhotský jarmark, foto J. Bartošová, M. Čadová

Perníkový betlém dětí základní školy